

"Aerul din case era stricat, iar eu am venit ca un uragan să le curăţesc." (Avram IANCU)

Buciumul

Curierul Partidului Pentru Patrie

Anul II
Nr.10 (90)
apr.-mai 2004
14 pagini
7000 lei

Ioana MAZILU

Punct... şi de la capat...

Cu câteva luni în urmă revista noastră îşi înceta brusc apariţia fără un cuvânt de rămas bun. (Motivele) n-au ţinut de voinţa noastră, cel puţin a grupului de oameni care scriu aici cu gândul şi deseori cu convingerea că ceea ce scriem noi ar putea fi spus de fiecare dintre dvs.. Pentru că, în această "poveste" "este vorba" de rănile şi bucuriile fiecăruia, dar şi ale acestui neam. Căci, indiferent dacă le place sau nu unora, neamurile sunt dintru începutul lumii create de Dumnezeu, fiecare cu menirea şi cu felul propriu de a fi.

Pentru că, oricum suntem datori cu o explicaţie, le putem spune cititorilor noştri că încetarea forţată a apariţiei "Buciumului" s-a datorat imperfecţiunilor "dinlăuntru" şi "dinafara" unei organizaţii pe care mulţi dintre dvs. o cunosc direct iar alţii doar prin mijlocirea acestei reviste.

Imperfecţiunilor "dinafară" pentru "în zilele noastre" nu avem deloc de-a face cu un sistem democratic. O dovadă evidentă este faptul că în această "democraţie" (ca şi în alte democraţii de care a mai avut parte ţara în sec XX) nu putem afirma deschis adevăruri pentru care a curs sânge de martiri... Nu ne putem aduna şi organiza în numele unui ideal decât dacă acesta nu contravine "politicii de partid şi de stat". Nu ne putem apăra biserica şi credinţa, valorile morale, pentru a nu fi catalogaţi "fundamentalişti" sau pentru a nu fi acuzaţi de "discriminare". Nu ne mai putem apăra pământul (pe care nu-l mai putem numi "strămoşesc" pentru a nu fi consideraţi anacronici) pentru a nu ne aşeza în calea altor interese, nu tocmai ale naţiunii şi a fi astfel "retrograzi"şi "refractari". E aproape ciudat cum toate valorile care au constituit coloana vertebrală a unui neam timp de milenii au devenit, în numai câteva zeci de ani atât de dispreţuite. Să fie oare această decădere morală, materială, spirituală tocmai semnul atât de doritei "libertăţi şi egalităţi"?!

Profitând de atât de îngrădita libertate pe care ne-o oferă această "democraţie", continuăm să vă scriem. Poate e bine, poate e rău. Pentru cine şi cum, dvs. decideţi.

E timpul să vorbim sincer şi de imperfecţiunile "dinlăuntru". Pentru că nici o organizaţie omenească nu poate fi perfectă. Martorii unui suflu care a trezit odată neamul românesc spre Înviere au ales această formă. Posibilă şi perfectibilă. Şi care multora le creează de la început o reacţie de rezervă, prin degradarea la care a fost supusă însăşi noţiunea de politică. Dar duhul reînvierii nu puteau – pentru că nu era firesc – să-l dea tot aceşti întemeietori care şi-au petrecut tinereţea în temniţele comuniste. Tinerii generaţiei noastre, chiar atunci când nu pot accepta umilinţa şi decăderea neamului în care s-au născut nu mai au entuziasmul, puterea şi credinţa de a lupta pentru un ideal, dincolo de titluri, poziţie socială comodă, realizare materială. Sau, dacă au impresia că au ales totuşi altă cale, cu greu se poate închega o unitate de acţiune. Şi aceasta vine din slăbiciuni, din orgolii, din jumătăţi de măsură şi mai ales din prea puţină dragoste. Şi pentru cei din jur şi pentru noi înşine. Căci nici o "realizare", mai cu seamă în societatea noastră atât de plină de compromisuri nu poate substitui demnitatea profundă a fiinţei noastre de care nu ne putem dezice decât cu preţul pierderii identităţii. La care iarăşi, în mod paradoxal, românii, dintre toate neamurile care convieţuiesc aici ţin cel mai puţin...

Nu mi-am propus să descurajez pe nimeni cu aceste rânduri care nu sunt "un alt început". Dar ştiu că, dacă fiecare şi toţi împreună am reuşi să fim sinceri, sinceri până la ultima fibră a fiinţei noastre, ca la o spovedanie, Dumnezeu ar da încă o dată acestui neam puterea care-i lipseşte acum.

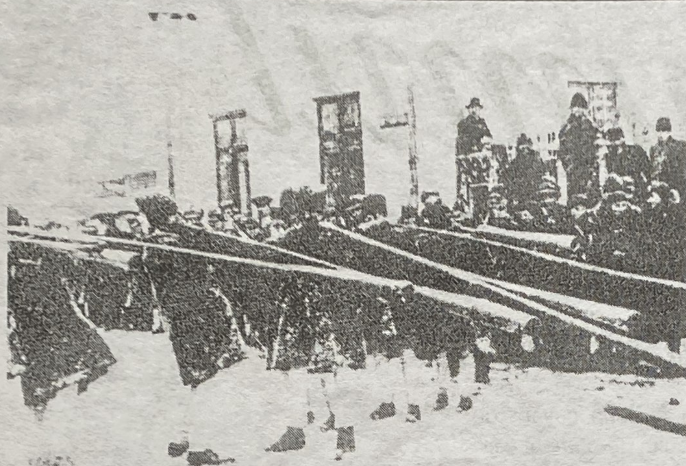
Trebuie să vă mărturisesc că, în aceste câteva luni de tăcere, noi, cei din redacţie ne-am pus fiecare întrebarea dacă societatea românească de astăzi are nevoie de o astfel de sinceritate, desigur incomodă. Dacă are nevoie de oameni care să creadă nelimitat în unitatea disciplinată a unui neam creştin în faţa răului care îl macină dinăuntru şi din afară. Care cred că răul dinăntru e mai mare decât cel din afară, pentru că îl face posibil. Care cred că singura şansă este să ardem răul acesta care ne roade pe toţi şi pe fiecare în parte.

Indiferent care ar fi răspunsul, ştim că o rană care s-a infectat trebuie curăţată. De aceea o să scriem. Până la capăt. Şi pentru cei ce cred şi pentru cei ce nu cred şi nu vor Învierea Neamului Românesc.

Hristos a înviat !

Nicu MAZĂRE
Vălenii de Munte

DIN NOU...

N-au trecut încă necazurile iernii şi grijile legate de ea. Dar, în jur, se arată semne că înnoirile vor veni, mai curând sau cu ceva întârziere.

Aceasta este rânduiala firii. Şi în măsura în care noi oamenii ne ducem viaţa după rânduiala bună, lăsată de la Dumnezeu, înnoiri vor fi, (trebuie să fie) şi-n viaţa noastră personală, precum şi în viaţa colectivă.

Pentru că, oameni fiind, sunterm "fiinţe libere" – ca să putem fi judecaţi – de aceia ne mai şi putem abate de la rosturile fireşti statornicite vieţii. Şi vai, ce scump mai plătim rătăcirile (mai ales pe cele colective), pentru ca apoi, prin înnoiri, să revenim la firesc.

Eh!... filozofie... - sau vorbe-n vânt ... - vor zice unii prea lesne luaţi de valuri, sau scârbiţide viaţă, ori chiar din cei prea mult prinşi în mrejele păcatelor.

În lumea noastră însă, a acelora care vor să-şi ducă viaţa în lumina AEVĂRULUI CREŞTIN (aşa cum ne-au lăsat strămoşii, cum ne-au reamintit noianul de mărturisitori cu viaţa sau cu suferinţe pentru o **ROMÂNIE CREŞTINĂ**) , toate acestea zise în început sunt temeiul de trăire şi de biruinţă, "pentru că forţa ale cărei unelte vrem să fim noi este etern invincibilă."

Cu nădejdea înnoirilor ce le voim în ŢARĂ, Partidul nostru "PENTRU PATRIE" şi-a adus şi îşi aduce contribuţia în devenirea societăţii româneşti.

Depăşind împotrivirile ridicate de noua lege a partidelor politice (nr. 14/2003), Partidul "Pentru Patrie" va fi prezent în continuare în viaţa politică a Ţării.

În conducerea partidului nostru, lăstare tinere vor purta mai departe torţa ridicării conştiinţei româneşti.

"BUCIUMUL" va răsuna mai tare, ca în vremurile de primejdie pentru Ţară, căci ştim foarte bine cu toţii că şi acum **NEAMUL** şi **POPORUL** ne sunt în primejdie, în special privind simţirea şi gândirea social-morală. Cei mai vârstnici dintre noi nu-şi vor precupeţi fie şi ultimile forţe, slujind şi ei luptei celei bune pentru viitorul pe care l-am visat şi pe care îl dorim Ţării.

Conştienţi că lupta în care suntem cu toţii angajaţi este luptă de durată, ştim de asemenea că această strădanie cere

DIN NOU

eforturi sufleteşti şi fizice, materiale sau băneşti.
ŞI LE VOM FACE. 10 martie 2004

Din măsură în măsură, Spre o nouă dictatură !

Incredibile tentative de îngrădire a dreptului de asociere şi reprezentare politică, în Legea electorală - aşa cum arăta aceasta săptămânile trecute, după votarea în Parlament !

Asistând la acest joc de-a "democraţia", România îmi pare tot mai mult asemenea unui tort împărţit felii între cele câteva partide "parlamentare". Noua lege merge cu abuzul până la nivelul cel mai de jos: ea suspendă dreptul de a introduce reprezentanţi în consiliile locale, organizaţiilor care nu depăşesc la nivel naţional un anumit "prag" (3 sau 5%). Aceste "praguri electorale" sunt neconstituţionale şi antidemocratice. De altfel în majoritatea ţărilor vestice, ele nu există. Opţiunile câ-torva zeci de mii de cetăţeni care se exprimă pentru un partid, sunt practic desconsiderate, ele fiind "redis-tribuite" după alegeri partidelor care au trecut "pragul". Dirijarea abuzivă, fără consimţământul votanţilor, a acestor opţiuni spre partide pe care acei alegători nu le-au votat, şi deci nu le simpatizează, este, în ultimă instanţă, imorală. Dar mai grav este faptul că, la ini-ţiativele dictatoriale ale PSD, opoziţia parlamentară tace şi acceptă. Doar şi pe ei îi avantajează această călcare în picioare a drepturilor cetăţeneşti. Iubim "valorile demo-craţiei", dar "nu şi pentru căţei" !

Iată aşadar cine periclitează democraţia şi statul de drept în România, compromiţându-le: tâlharii cu jeep-uri şi girofar, care instaurează cu paşi mărunţi o nouă dictatură. Aceea a abuzului şi bunului plac.

Mihai MAZILU

Adrian LUPESCU
Brăila

Gânduri pentru un nou început

Tot ce este lumesc are un început şi un sfârşit. Şi viceversa, după orice sfârşit urmează un început. Aşa şi cu Partidul "Pentru Patrie". Recunoscut legal în 1993, în 2003, în condiţiile unei noi legi a partidelor, a fost obligatorie reînscrierea sa. Cele 27.000 de adeziuni realizate cu eforturi pe o perioadă de timp dată, au dovedit cu prisosinţă că, dincolo de "a voi" există şi "a putea". Analiza sinceră, temeinică, la obiect, va permite cristalizarea celor mai eficiente soluţii pentru viitor.

Dincolo de frământările născute din neputinţa trupului de a susţine sufletul în elanul său, dar poate şi din faptul că sufletul poartă pe el greul timpului scurs, doresc azi, în prag de nou început, să rog pe Cel de Sus, să-mi lumineze sufletul şi să-mi întărească trupul pentru a face paşi noi pe noul drum al "Buciumului".

Suntem Curierul Patrtidului "Pentru Patrie" şi avem o sarcină ce rezultă din însăşi denumirea acestuia: să dăm tot ce avem, chiar şi viaţa, pentru Patrie, deşi conducătorii acesteia nu ne-au iubit, aşa cum istoria a dovedit-o.

Iar noi, din puţinul zilelor ce ne-a mai rămas necrestate pe răbojul vieţii, cu puţinul trupului, dar cu multul minţi, uniţi ca şi degetele care se ajută între ele când ne închinăm, să ne achităm de datoriile ce le avem pentru Patrie, acum în timpul vieţii, nelăsând altora grija lor. Doar aşa vom putea sta, în faţa Istoriei, cu fruntea sus.

DISTRIBUIND *"BUCIUMUL"* PARTICIPI LA LUPTA NAŢIONALĂ ! APORTUL TĂU CONTEAZĂ ! NU EZITA !

Adrian VELEA
Bârlad

Altfel de reformă

Trăim într-o ţară a suferinţei. Oamenii, atâţia din ei care încă nu sunt doborâţi la pat de boală, atunci când îi întâlnim pe strada sunt tot mai trişti. Trişti şi marcaţi de suferinţă sunt tinerii care nu au de lucru, cei maturi care nu mai au posibilităţi de existenţă pentru ei şi familiile lor, bătrânii care sunt pur şi simplu striviţi de lipsurile vremurilor pe care le trăim.

Pe lângă lipsurile financiare pe care cu toţii le simţim pe propria piele, ne lovim din păcate la tot pasul şi de lipsa bunului simţ la aproape toţi angajaţii statului - plătiţi cu mari sacrificii din impozitele tot mai multe şi mai mari care apasă pe bietul românaş.

Daca ai cumva curajul să ieşi în stradă să strigi în gura mare pentru o nedreptate ce ţi s-a făcut ori pentru faptul că ai fost dat afară de la locul de muncă fără a mai avea vreo posibilitate să-ţi întreţii familia eşti imediat pus la « pământ » şi la propriu şi la figurat – de forţele de ordine bine antrenate şi bine hrănite tocmai din banii tăi. Pe de altă parte unii din cei care trebuie să se îngrijească de sănătatea cetăţeanului şi-au asigurat neoficial o a doua sursă de venit din tarifele percepute la uşile cabinetului – tarife pe care le afli imediat din gura asistentelor ce deservesc pe aceşti doctori. În aşteptarea rândului la o consultanţă, oamenii îşi numără pe furiş sau mai pe faţă, banii pe care trebuie să-i lase în buzunarul încăpător al doctorului. Nu-i mai puţin adevărat că şi dintre cei care ar trebui să se îngrijească de sănătatea şi hrana noastră spirituală sunt unii care au fost cuprinşi de « febra galbenilor » instituind cu cinism taxe exorbitante pentru diferite servicii oficiate în Sfânta Biserică. Pare-se că au uitat ca nu poţi să te închini şi să slujeşti şi lui Iisus Hristos şi lui mamona în acelaşi timp. Funcţionarul public din orice instituţie, arogant şi plin de sine, te ţine la respect ca un adevărat jupân, transformând aceea instituţie la care este angajat, în proprietatea sa.

Cei care susţin şi încurajează acest comportament reprezintă clasa noastră politică aflată la guvernare sau în opoziţie. Pentru că nici între membrii partidelor parlamentare nu există diferenţe prea mari când e vorba să-şi apere drepturile băneşti alocate de la bugetul statului sau când îşi urmăresc propriul interes în detrimentul cetăţeanului de rând.

Nu suntem împotriva pluripartidismului şi democraţiei, dar suntem împotriva politicienilor care aleargă după averi, după interese personale, după plăceri deşuchiate, singurul lor mobil sufletesc fiind **religia interesului personal**. Lumea politicianului şi a acoliţilor acestora în care trăiesc în lux şi bunăstare, e o lume a imoralităţii, a bunului plac, pe spinarea unei ţări din ce în ce mai sărace şi mai demoralizate. O să se spună – e curată demagogie, e vorba în vânt, dar dacă stăm şi ne gândim puţin toate acestea se pot îndrepta foarte simplu. Dacă toţi aceşti «onorabili» angajaţi ai statului, plătiţi din bunul public, ar renunţa la micile atenţii, oamenii ar fi puţin mai bogaţi şi, foarte sigur, mult mai fericiţi. O să spuneţi că e puţin; e puţin dar la o ţară în care 80% din locuitori trăiesc la limita supravieţuirii, în sărăcie, acest bănuţ contează.

Omul simplu, cu frică în Dumnezeu, îndură toate aceste nedreptăţi cu nădejde într-o schimbare grabnică. Această schimbare nu va veni decât atunci când în România educaţia spirituală va rodi, iar cei mai sus pomeniţi îşi vor da seama ca sensul vieţii nu este parvenirea, acumularea de averi cu orice preţ.

Idealul nostru, al naţional-creştinilor este acela de a crea prin educaţie, omul supus moralei creştine care va înceta să-şi nedreptăţească semenul şi îi va respecta demnitatea de om. Vom scăpa de aceşti profitori ai vremurilor noastre doar atunci când în sufletele lor vor naşte idealuri de jertfă anonimă, de munca neştiută, când nu vor mai pune temei pe cele materiale, bazându-se pe cele spirituale.

Cine sunt ?

Mai luminos ca soarele
Îmi va străluci faţa,
Când va fi să fiu
Sub binecuvântarea Lui.

Dar pân'ce de astă lege-nrobit
Sunt o fire de om,
Mai ales şi mai viu decât alţii,

Dar pân'ce de-astă lume-asuprit
Sunt un om umilit de străini
Numit străin în propria-mi casă.

Ajuns între fraţi, ei nu mă cunosc,
Cu dânşii în suflet – ei nu mă primesc,
Înstrăinaţi de credinţă, străin mă socot.

Dar fost-am robit de păcat,
Mântuit sunt de El, îmbrăcat în putere,
Asupritu-m-a lumea cu-ale ei false momeli
Sunt liber acum, prin cuvântul lui sfânt.

Păgânii ?...
Sunt mulţi printre noi, dar veacul lor trece,
Cu glas de durere,
În strigăt de Neam,
Ce-i deşteaptă pe fraţi şi ei mă cunosc.

fratele Gheorghe IEŞEANU

Marian COSTACHE
Montreal, 6 septembrie 2003

Stimată redacţie,
şi stimate d-le Mihai Mazilu,

Alăturat v-am trimis o poezie inspirată din anunţul d-voastră "GAZETARI FĂRĂ VOIE". Pornind de la acest concurs mi-a venit în minte primul vers: "Ascute-ţi română creionul". Sper ca această poezie să vă placă şi s-o publicaţi în revista dvs. (...) Deşi trăiesc la 6000 km depărtare, mă simt foarte aproape de dvs., cei de la revista "Buciumul", de membrii şi simpatizanţii Partidului Pentru Patrie. (...)

Domnule Marian COSTACHE,

Vă mulţumim pentru frumoasele rânduri pe care ni le-aţi adresat în scrisorile primite la Redacţie. De asemenea pentru "Cuvântul românesc" şi frumoasele imagini din Canada. De-aci înainte veţi primi la fiecare număr câteva exemplare. Vă mărturisim că scrisorile dvs. ne arată că spiritul românesc nu poate fi biruit nici măcar de o distanţă de 6000 km. Cât despre poezia dvs., impresionantă prin forţa figurilor de still şi a mesajului mobilizator, ea vede lumina tiparului chiar în acest număr.

Buciumul

Ascute-ţi române...

Ascute-ţi române creionul
Şi scrie-ţi cu el ghinionul
De-a fi hulit şi asuprit,
Chiar din propria-ţi ţară gonit.

Ascute-ţi române toporul
Şi cu el apără-ţi poporul,
În cel ce vine să te fure
Dă ca-n copacul din pădure.

Ascute-ţi române limba
Şi cu ea denunţă strâmba
Dreptate a stăpânilor
Şi hoţia păgânilor.

Ascute-ţi române unealta
Şi soarta-n lume-ţi va fi alta,
Găseşte-ţi forţa necesară
Să goneşti tot răul din ţară.

Ascute-ţi române săgeata
Şi vino s-alcătuim ceata
De bărbaţi viteji apărători,
Să fim bravii fii biruitori.

Ascute-ţi române mintea
Şi hai pe urma lui Pintea,
Să facem oastea de haiduci
Şi legea justă s-o aduci.

Marian COSTACHE

Dincolo de noi...

Despre drama satelor româneşti de astăzi e imposibil să scrii cu seninătate. De oricare aspect te-ai apropia, fie el economic, demografic, cultural, etc. simţi că satul se închide în el însuşi îndreptându-se tăcut spre o margine a istoriei care ne rămâne interzisă. De aceea discursul ştiinţific practicat de majoritatea specialiştilor în ştiinţe care încep cu "etno", fie că se află ei în căutare de vâlve şi strigoi, fie că tratează în termeni prea preţioşi o realitate care nu se sinchiseşte de pretenţioasele noi dicţionare, mi se pare deseori lipsit de finalitate. Satul românesc are spaimele şi durerile lui prea actuale ca să mai încercăm să-l recompunem din petice de trecut sau să-i comandăm un costum artizanal sau o haină europeană, după cum credem că dă bine în spectacol. Le propun cititorilor noştri un discurs mai puţin ştiinţific, dar mai apropiat de îndepărtarea satului care ne doare pe cei mai mulţi. O propunere care aşteaptă răspuns.

Ioana MAZILU

Sate de câmpie...case vechi, cu prispă, unele bine întreţinute, îţi arată că oamenii locului nu sunt foarte avuţi. Căci nu îndrăzneşti să speri că au păstrat armonia unei arhitecturi aproape îngropate de un modernism grotesc din respect pentru frumos, pentru o tradiţie a locului pe care tinerii nici n-o mai pot cunoaşte. Căci o logică elementară ne spune că firul unei tradiţii, odată rupt, îngroapă cu el spiritul viu ce făcea să funcţioneze tot acest ansamblu complex ce alcătuieşte organismul unei naţii. Poate aici ar trebui să se concentreze eforturile etnografilor, etnologilor, antropologilor etc, atât de prost plătiţi de un aşa numit minister al culturii, încât numai un orgoliu sau o inconştienţă îi mai poate face să strângă cioburi fără nici un scop şi fără puterea de a trece peste ambiţii şi a se întreba "încotro?"

Văd din fuga maşinii satele înşirate de-a lungul şoselei. Ici colo câte o troiţă aplecată pe-o parte căreia oamenii i-au văruit cu respect lemnul vechi, cioplit de o mână necunoscută în forme simple, dar tot atât de misterios amestecate cu trăirile uitate ale fiinţei noastre. În zona aceasta, altădată acoperită de codrii Deliormanului n-au pătruns vilele obediente care te strivesc cu respiraţia lor hrănită de sângele nevinovat şi deocamdată inutil de acum 14 ani...şi încă dinainte...

Cele mai multe case s-au acoperit şi aici cu un ciment care îţi spune acelaşi lucru despre satele româneşti: că oamenii fiecărui loc au lăsat undeva, la marginea unei istorii nedrepte, nevoia de frumos, un anumit fel de a fi demni chiar în condiţiile cele mai vitrege, încăpăţânarea inconştientă poate de a se defini aproape artistic, aproape monahal, în faţa vremurilor şi a celorlalte neamuri.

În faţa imaginii unui sat românesc de astăzi parcă îţi piere orice urmă de deformare profesională de a scormoni abrupt trecutul. Pentru că cioburile acestea sunt ascunse viu şi dureros în prezentul şi în viitorul locurilor şi al oamenilor. În faţa oricărui sat românesc de astăzi îţi rămâne doar o întrebare chinuitoare căreia încerci în singurătate a-i găsi răspuns: De ce starea aceasta de sfârşeală, de golire de suflul lor adevărat, de frumuseţea unei vieţi ce ţine deseori de domeniul fantasticului...Pe care nici un spectacol, sau mai nou, nici o "acţiune" cu costume populare, publicitate, mâncăruri şi muzici tradiţionale, meşteri populari în exerciţiul funcţiunii, nu o mai poate învia.

Sericu. Un sat pierdut în câmpie, cuibărit în valea şerpuitoare a râuşorului cu acelaşi nume. Un sat unde oamenii au acelaşi sentiment că Dumnezeu i-a pierdut acolo, că şi amintirea lor poate dispărea într-o bună zi la fel de neştiută aşa cum sunt ei astăzi pentru restul lumii.

La intrare, pe stânga, te întâmpină, stingher pe coama dealului, Căminul Cultural. O clădire în formă de T, fostă şcoală, magazin... În ultima vreme adăpostind într-o aripă atelierul de împletituri, de care s-au legat speranţele unor oameni desfăcuţi altădată din rosturile lor. În camera rece au mai rămas doar câteva "exponate" pe care le păstrează ca model pentru la primăvară. Pentru că orice om trăieşte cu sentimentul unei primăveri ce va să vie. Pentru Marin Tistu primăvara când se vor apuca din nou de lucru e aici, atât de aproape încât se simte în sufletul lui. Încât îi dă putere să întreţină chiar singur plantaţia de nuiele de care ar avea nevoie ca să poată continua ceea ce au început cu banii obţinuţi de la FRDS. Nu cred că e o speculaţie să gândeşti că Dumnezeu îi încearcă pe oameni să vadă dacă au puterea de a mai face **împreună** ceva. Dacă puterea gândului şi a faptei îi mai poate ridica din risipire şi mizerie.

A ieşit şi aici la iveală ceva care se pune de-a curmezişul şi care vine din această zdruncinare pe care a suferit-o satul şi oamenii lui. Orice lucru pe care îl făceau ţăranii "înainte vreme" avea puterea începutului. Ca să iveşti un covor, o cămaşă, trebuia să începi cu începutul, odată cu timpul. Iar la sfârşitul unui ciclu de muncă şi de timp, lucrul trebuia desăvârşit. Obligatoriu. Aici stă una dintre cele mai grave suferinţe ale omului de azi. Pentru că s-a învăţat să primească un loc de muncă. În care nu mai avea răspunderea şi nu-şi mai asuma riscul unei înfăptuiri depline, cu cap şi coadă. Omul devenea un simplu executant care avea de îndeplinit o normă în scopul depăşirii unui plan. De aici un cu totul alt sentiment al muncii care s-a rigidizat pe sufletul omului locului în ultima jumătate de secol. De aici explicaţia faptului că oamenii n-au sărit să-şi întemeieze plantaţia de care aveau nevoie. Şi nu s-au zbătut împreună să-şi vândă produsele aşteptând un boier sau un patron salvator.

Oare va exista vreo vreme prielnică în care să putem să reîncepem să învăţăm lucrurile simple, întregi ale existenţei noastre?! În care să nu ne fie ruşine de noi înşine ci să avem sentimentul mândriei pe ca-re îl aveau înaintaşii noştri şi care le dădea puterea de a se jertfi împăcaţi pentru a-şi apăra "sărăcia şi nevoile şi neamul"?

Fără să ştie poate, tocmai pentru aceste întrebări s-au adunat în camera rece, printre câteva coşuri şi scaune împletite rămase ca model, câţiva tineri şi mai puţin tineri din Sericu. Ziua aceea îngheţată de iarnă se încălzea în ochii lor, parcă mai curaţi decât ai tinerilor de la oraş. Tinereţea lor încă

(continuare în pag. 5)

Prof. Simion GIURGECA
Timişoara

Îndemnuri comportamentale

Fii „cuminte"!, adică „măsurat", modest, cumpătat, circumspect, prevăzător şi cu bun simţ. Vorbeşte ce trebuie, când şi cum trebuie. Fii mângâietor, generos, plin de prietenie si harnic.

Nu jigni pe nimeni. Nu exagera virtuţile, nici răutatea oamenilor; la ce-ţi folosesc unele sau altele? Caută să le descoperi valoarea cea adevărată. Promovează binele, iubirea ta faţă de semeni, de tot ce e frumos şi nobil şi îţi uşurează sufletul, ridicându-te pe scara spirituală a mulţumirii, tot mai sus, până la înţelepciune.

„Fii înţelept "! , alege momentul potrivit al faptelor tale. Fă ce-i place lui Dumnezeu, ce e folositor Neamului, înfloritor patriei, curat, cinstit şi fără fariseism conştiinţei tale morale.

Nu te înjosi în faţa asupritorilor, fii demn, un erou. Fii tu bun ca să te cinstească alţii pe tine, aşa cum îi respecţi şi tu pe ei. Nu precupeţi nimic dăruirii tale faţă de cei săraci (cu duhul), ajută-i! Căci şi El te va ajuta şi-ţi va da putere să reuşeşti, promovând armonia existenţei vieţii pământene spre cele ce din veci n-au pierit niciodată.

Nu dori ceea ce nu e omenesc realizabil, ca să nu regreţi ulterior încercarea la care te-au ispitit slăbiciunile, şi astfel să devii robul lor.

Roagă-te smerit şi plin de pioşenie. Nu te angrena in activităţi ce iţi depăşesc puterile, nu promite ceea ce nu poţi da. Caută să fii cât mai corect, plin de adevăr si plin de iubire. Nu urî pe nimeni. Poartă-l pe Dumnezeu în suflet căci numai aşa poţi să fii bun, şi exemplu pentru cei care te înconjoară: glas grăitor pentru cei ce simt chemarea ta spre cele nobile, plăcute si binefăcătoare tuturora.

Fii „mărinimos" cu toţi oamenii. Caută mulţumirea în faptele tale, în modestia ta, în vorbele tale, în tot ce e virtute. Nu te lăuda, lasă-i pe alţii să te aprecieze nu prin vorbe, ci urmându-ţi cărările si comportamentul în tot ceea ce faci şi îţi dă putere să fii precum eşti tu cel adevărat prin trăirea sentimentelor tale moral-creştine, şi uman-patriotice, pe care strămoşii tăi ţi le-au transmis prin secole şi milenii să te bucuri de ele şi să arăţi şi altor popoare destinul neamului tău hristic întru veşnicia zidirii unei lumi care sa fie mai aproape de învăţătura Fiului ce s-a jertfit pentru toţi oamenii lumii pe crucea de la Golgota.

Dincolo de noi

(continuare din pag. 4) *nepervertită are voinţa de a se îndrepta spre ceva bun. Speranţa aceasta, acum aproape fără contur pentru ei, e singura rază de lumină. Pentru că în rest, perspective nu prea se deschid. Unii mai lucrează la sonde. Muncă grea, mai ales acum, iarna, pe câmpul îngheţat. Dar şi acolo se strânge şurubul. Se aude că se privatizează şi sondele, iar scopul acestei privatizări e lichidarea schelei. Inutil a mai vorbi despre scopul lichidării.*

În rest, în sat mai sunt vreo 300 de oameni. Învăţătoarea Monica Tistu se întreabă dacă, după 30 de ani de învăţământ va reuşi să iasă la pensie fără să facă naveta. Va mai rezista şcoala 7 ani? Şi după aceea?! Toţi aceşti tineri încă nepervertiţi de ispitele "emancipării" şi "libertăţii" oraşului, care mai au încă repere morale, nu vor mai fi aici. Şi la fel sunt poate cele mai multe sate ale României.

Şi peste tot există o nostalgie a ceva care a fost şi nu mai este, a unui bine şi frumos care-i lega pe oameni altădată...Măcar de sărbători. Aerul sărbătorilor s-a veştejit...Ici, colo, amintiri, frânturi dintr-o oglindă veche, cu ape tulburi, în care imaginile parcă dor...

Martoră încă în picioare a acestei stări de lucruri, bisericuţa veche cu o singură turlă străjuie tăcut printre mormintele cu cruci de piatră făcute de curând. Aceeaşi câţiva oameni se zbat s-o salveze, cu aceeaşi încăpăţânare cu care unii dintre noi ne împotrivim valului vremii. Înăuntru, sfinţi pictaţi pe blană de stejar se roagă. Se roagă poate ca să ieşim din fundătura aceasta a istoriei în care ne aflăm. Poate că ar trebui să ne rugăm şi noi să se întoarcă în trupurile şi în sufletele noastre istovite şi descumpănite puterea de a scăpa de această boală cumplită a uitării de noi înşine care ne roade fără s-o ştim. Sufletul satelor noastre seamănă cu acel muzeu despre care auzisem cu o tresărire de bucurie, dar pe care l-am simţit întocmai ca starea aceasta a locului şi-a oamenilor...O uşă îngustă în subsolul clădirii renovate de curând, fostă casă boierească, astăzi şcoală cu 4 clase la simultan. Deasupra intrării, o tăbliţă pe care scrie "Muzeu". Frânturi dintr-un vis care a rămas aici, într-un subsol de şcoală renovată de curând şi unde mai vin pentru câţiva ani o mână de copiii. Câteva fotografii cu ramă veche... amintiri tăcute despre o aşezare dacică pe care au explorat-o doar vulpile care au acolo vizuini. Un steag tricolor îngheţat ca într-un cavou...câteva planşe cu scris frumos şi gânduri măreţe avântate dintr-o frază care nu le mai spune nimic tinerilor de astăzi...o învăţătoare care se apropie de pensie, deşi încă tânără, şi care trăieşte tristeţile şi depărtările acestui loc. Toate învăluite într-un amurg roşiatic de iarnă cu zăpezi tăcute peste oameni şi vremi.

În rest, nici promisiunile electorale nu sunt nimic nou. Se pregătesc deja pacheţelele de la primărie: o sticlă de ulei, o pungă de zahăr, câte o sticlă de vodcă ce vor poposi cu ceva gargară, dacă mai e cazul pe la porţile amărâţilor, credulilor sau oportuniştilor.

Mai rămân câţiva visători pe care îi invidiezi pentru entuziasmul lor, dar care vor trebui să pună rânduială în visuri şi-n realitatea dură. Pentru că aici mai sunt încă şi câţiva tineri care vor trebui să se încăpăţâneze să-şi facă aici şi nu aiurea, "Pe la porţi străine" un rost. Să aibă puterea s-o ia de la capăt şi să pună început bun întregului. Pentru a nu fi înghiţiţi definitiv şi iremediabil de masa cenuşie a oraşului sau de negurile străinătăţii, renunţând pentru totdeauna la demnitatea atât de greu de dobândit de a mai fi ei înşişi.

Ameninţări la uşa Europei

Chiar în timp ce trepăduşii PSD băteau treptele Strasbourg-ului, făcând "lobby" împotriva propunerilor de suspendare a negocierilor de aderare a României la UE, tandemului Oostlander-Nicholson i se ridica la fileu un argument "cool". Încă unul! De unde? Chiar de la Sibiu, de la reşedinţa autointitulatului "rege al romilor", care ameninţa public ziariştii români cu... judecata ţigănească!!! Revoltat de mediatizarea controversatei nunţi a fiicei sale de numai 12 ani (!) cu un conaţional de 17 ani, "regele" Cioabă a lăsat loc speculaţiilor privind o justiţie paralelă cu cea oficială, a statului român.

Ceea ce este inadmisibil. Că familia Cioabă s-a aflat în spectacol media nu e nimeni vinovat. Ceea ce ar trebui însă să înţeleagă d-l Florin Cioabă şi conaţionalii săi este că trăim în secolul XXI, într-un stat de drept (cel puţin aşa se pretinde), cu legi şi instituţii. Şi că nu toate practicile străvechi reprezintă automat şi valori tradiţionale. Istoria aminteşte de popoare în care femeia era tratată aidoma animalelor, chiar vândută aşişderea. Cine ar mai putea accepta astăzi asemenea tratamente, în numele pretinsei conservări a tradiţiilor? Cine poate accepta practicarea canibalismului, chiar dacă acesta a reprezentat (şi încă reprezintă pe alocuri) o componentă obişnuită a comunităţilor Africii Centrale? "Familia regală" de la Turnişor va trebui să înţeleagă că o tradiţie reprezintă valoare culturală atâta timp cât nu încalcă drepturile elementare ale altor fiinţe umane.

Şi trebuie să recunoaştem că, în privinţa fiicei lui F. Cioabă, ca şi în privinţa Moratoriului adopţiilor, baroneasa Nicholson are dreptate. Orice copil, fie el ţigan, român ş.a.m.d., are dreptul să crească, să se maturizeze şi atunci să aleagă ceea ce crede că este mai bun pentru el. Încăpăţânarea de a nu renunţa la unele practici medievale, contemporane cu Inchiziţia, în dispreţul legilor statului în care trăieşti, denotă lipsă de civilizaţie şi, în ultimă instanţă, nesupunere civică. Iar în cazul autointitulatului rege Cioabă şi familiei sale, legea - prin organele abilitate – trebuie să se aplice, ca în oricare alt caz de încălcare a ei. Întâi vis-à-vis de fiica lui Florin Cioabă, iar apoi în privinţa ameninţării proferate la adresa ziariştilor, şi aşa bătuţi şi hăituiţi de caftangiii plătiţi de oligarhia deranjată din jafurile şi desfrâul ei.

În caz contrar, tolerarea "regelui romilor" ar fi o dovadă fără echivoc că argumentele europarlamentarilor Oostlander-Nicholson sunt perfect reale. În România, vorba ambasadorului Guest, există legi, dar nu sunt aplicate. O ţară guvernată de fărădelege, abuz şi încălcarea drepturilor omului. O ţară ale cărei autorităţi ignoră în normele europene şi ridiculizează recomandările oficialilor UE. Pe scurt, duplicitate. Ceea ce poate avea repercusiuni nefaste pentru noi toţi.

Atenţie, domnule Năstase !

Florin DOBRESCU

Harta însângerata

Tiraspolul desfiinţează şcolile româneşti din Transnistria

Autorităţile de la Tiraspol au suspendat cele şase şcoli româneşti din teritoriile controlate de separatiştii proruşi. Deputatul creştin-democrat Vlad Cubreacov a denunţat la Chişinău discriminarea etnică a românilor din Transnistria şi Rusia. El a arătat că deciziile ilegale ale regimului-marionetă de la Tiraspol, aparţin de fapt federaţiei Ruse, anunţând totodată că va aduce la cunoştinţa organismelor europene încălcarea drepturilor românilor, care în Transnistria reprezintă o majoritate relativă.

Schimbare de ton la Kremlin.

În februarie, la Munchen, ministrului Apărării Serghei Ivanov - a anunţat că Rusia ar putea denunţa acordul semnat în 1999 la reuniunea OSCE, prin care se angaja să-şi retragă trupele staţionate în Moldova şi Georgia. Motivaţia ar fi că angajamentele cu pricina au fost făcute în condiţii politico-militare diferite de cele actuale. Îngrijorarea Kremlinului faţă de prezenţa forţelor NATO tot mai aproape de frontierele sale (Georgia, Afganistan) şi de intenţia aliaţilor de a muta bazele militare din vest în Polonia, ţările baltice, România şi Bulgaria, răzbate tot mai clar din presa oficială de la Moscova. În timp ce **"Komsomolskaia Pravda"** moare de grija "săracei românii" care va trebui să suporte costurile găzduirii soldaţilor americani (sic!), **"Russkii jurnal"** este de o sinceritate îngrijorătoare: ca reacţie la aderarea României la NATO, Rusia va transforma Transnistria într-un avanpost veşnic al prezenţei sale militare la graniţele alianţei nord-atlantice. În acest context, **"Frankfurter Allgemeine Zeitung"** vede Transnistria ca pe "pumnalul rusesc din uşa moldoveană", denunţând nesiguranţa depozitelor de armament din zonă.

La 8 februarie a.c., ministrul rus al Apărării expunea fără jenă miniştrilor de Externe ai statelor NATO intenţia Rusiei de a monitoriza viitoarele baze NATO din statele candidate (inclusiv România). Şi în aceeaşi săptămână armata rusă desfăşura în Arctica şi Siberia cele mai ample manevre militare din ultimii 20 de ani, în timp ce la Kremlin se decreta controlul arsenalelor nucleare din federaţie.

Din păcate, replicile oficialilor de la Bucureşti nu au fost deloc pe măsura fermităţii celor din SUA sau Lituania. Şi cu atât mai trist, opoziţia din România a avut aceeaşi reacţie anemică, asemenea guvernului "social-democrat".

Tancurile lui Putin rămân în Transnistria...

Catedrala Mântuirii Neamului

În sfârşit, disputele privind amplasamentul viitoarei Catedrale a Mântuirii Neamului, păreau să fi luat sfârşit prin alegerea platoului înalt din Parcul Carol I. E bine de ştiut că intenţia ridicării acestui lăcaş datează de mai bine de opt decenii, adică imediat după Marea Unire din 1918. De atunci, practic toţi patriarhii Bisericii Ortodoxe Române (BOR), de la Miron Cristea la Iustin Moisescu, au visat la împlinirea acestui deziderat cât se poate de firesc. Firesc pentru că suntem singura ţară dominant ortodoxă, care nu are încă o catedrală patriarhală. Instalarea după 1920 a Patriarhiei în fosta Mitropolie bucureşteană, necorespunzătoare ca spaţiu unui asemenea rost, a avut mereu un statut provizoriu. Evenimentele secolului XX (războiul, diferite crize economice şi politice, dictatura comunistă) au dus la amânarea acestui deziderat până astăzi.

Se pare că revirimentul ortodoxiei după 1989 şi fondurile adunate de la credincioşi au adus împlinirea vechiului vis al ortodocşilor români în pragul realizării. Surprinzătoare, dacă nu suspectă, a fost însă reacţia primarului general Băsescu, ce a sărit ca ars, invocând pericolul distrugerii Parcului Carol, deşi Patriarhia, ca şi autorităţile centrale, au dat asigurări că în timpul lucrărilor nu va fi tăiat nici măcar un copac. De altfel, macheta prezentată pe site-ul Patriarhiei prezintă un parc Carol identic cu cel pe care-l cunoaştem toţi astăzi. Singura deosebire este prezenţa unei frumoase biserici ortodoxe în locul mausoleului liderilor comunişti, care din anii 1950 ocupă platoul cu pricina. Pe cine poate supăra această schimbare? Inutil a mai răspunde...

Argumente gen: "e un monument care reprezintă o anumită perioadă din istoria... bla, bla, bla...", oferite de nostalgicii comunismului, întâlnim la tot pasul. Păi, dacă-i aşa, de ce l-am mai dat jos pe Lenin? În fond e acelaşi lucru.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Pe 21 martie, o asociaţie pe nume "Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă" (asta îmi aduce aminte de convertirea ateilor comunişti în "liber-cugetători") a organizat chiar o micro-manifestaţie pentru apărarea... parcului Carol şi, evident, mausoleului bolşevic. Parcurgând presa scrisă şi internetul, putem observa însă adevărată campanie de dezinformare la care cetăţenii sunt supuşi în mod deliberat. Falsuri grosolane, cum ar fi că parcul va deveni un şantier cu basculante, moloz şi praf, ori că viitoarea construcţie va înlătura Mormântul Eroului Necunoscut (când de fapt ea va înlătura mausoleul comuniştilor, aflat la câteva sute de metri distanţă!), sunt întreţinute cu neruşinare de ziare şi site-uri care, în frunte cu Traian Băsescu, învrăjbesc pe români în plin Post al Paştelui, cum bine spunea comunicatul studenţimii creştine, singura care a apărat deschis proiectul catedralei în contra acţiunilor ateilor şi protestanţilor. Se pare însă că pentru Traian Băsescu şi politicieni de teapa lui campania electorală este mai importantă decât Postul Mare.

Înainte de a-i fi consultat prin internet dacă vor biserică în parcul Carol, primarul Băsescu ar fi trebuit să-i întrebe pe bucureşteni dacă vor acolo monumentul cu aspect de falus, care, prin semnificaţie şi dimensiuni, sfidează de 50 de ani un întreg popor creştin. De altfel, prezenţa la 15 ani de la "căderea" comunismului (sic !), a acestui simbol al totalitarismului bolşevic, este simptomatică pentru o ţară în care nu s-a schimbat practic nimic.

Problema este însă mult mai subtilă. Nimeni nu s-a întrebat după 1990 dacă e normal ca în istoricul Parc Carol să apară mai multe cârciumi din care răzbat manele, muzică de bar şi damf de alcool. Iar domnul Băsescu, care vrea să-şi creeze imaginea de primar responsabil, ce apără spaţiile verzi ale cetăţenilor (de fapt asta e toată miza scandalului pe care l-a provocat!) nu şi-a pus niciodată problema dacă localurile în cauză cadrează cu destinaţia parcului. Suspect mi se pare şi faptul că nu zice nimic de barurile la care se lucrează în aceste zile în Parcul Tineretului, unde se distrug atât spaţii verzi cât şi malul lacului ! Să înţelegem de aici că domnul Băsescu nu agreează bisericile, în schimb cârciumile da ?

Şi încă ceva: cred că d-l Băsescu va trebui să-i consulte nu pe tovarăşii – astăzi cu tâmple albe – care regretă 1 Mai-urile şi tacâmurile lui Dej sau Ceauşescu. **Cei care au dreptul să decidă sunt tinerii care nu au cunoscut laşitatea acceptării unei epoci de care ne este – sau ar trebui să ne fie – ruşine.**

Noi aşteptăm demolarea idolului roşu de pe dealul Filaretului, cu urarea: "Porniţi înainte, tovarăşi !"... La groapa de gunoi a Istoriei ! Călătorie sprâncenată !

Şi credem în împlinirea visului aproape secular al ortodocşilor din România, acolo, pe înălţimea Filaretului, ca un semn al reconstrucţiei morale şi economice a societăţii româneşti. Cu Dumnezeu înainte.

Primăria Sectorului 4 a pus la dispoziţia publicului un sistem de vot telefonic, pentru exprimarea opţiunilor legate de prioectul viitoarei Catedrale a Mântuirii Neamului. Dată fiind ofensiva vrăşmaşilor ortodoxiei în ultimile zile,

ÎNDEMNĂM PE TOŢI PRIETENII NOŞTRI SĂ-ŞI EXPRIME OPŢIUNEA ÎN FAVOREA CONSTRUIRII CATEDRALEI PE LOCUL STABILIT DE PATRIARHIE,

LA TELEFONUL 021.302.3040.

Cu Dumnezeu înainte !

REDACŢIA

Mihai MAZILU

Pardon, madame Laloumierre !

Nu m-aş fi apucat să polemizez cu d-na Catherine Laloumierre, dacă ceva în discursul d-sale din Parlamentul României nu ar fi fost în neregulă. Personal, d-sa îmi trezeşte amintiri neplăcute, din 1991 când vizita preşedintelui socialist Mitterand, dădea o adevărată lovitură studenţimii române în lupta contra structurilor comuniste, abil restaurate sub masca "democrată" a FSN, iar regimul patronat de Iliescu, primea un neaşteptat gir moral, tocmai când întregul Occident îl punea la index.

Dar anii au trecut, nu sunt de fel un tip ranchiunos.

Problema este că deunăzi d-na Laloumierre ne urechea oficial şi zgomotos pentru recenta atitudine a României faţă de SUA şi NATO. E uşor să vorbeşti astfel de pe malurile Senei dezmierdate de caviar şi parfum franţuzesc, când nu eşti în imediata vecinătate a Rusiei. O Rusie unde, în ciuda declaraţiilor oficiale, este clar că autorităţile nu s-au debarasat încă de mentalităţile totalitare şi procedeele KGB-ului.

Sigur, în 1989-'91, Rusia a făcut câţiva paşi înapoi. Dar constrânsă de acute determinante, în primul rând de natură economică! Să nu ne amăgim însă, crezând că Moscova s-a resemnat cu această poziţie penitentă. Nici crezând în infailibilitatea actualei configuraţii geopolitice din Europa central-sud-estică. Orgoliul rus este rănit, chiar dacă el tace, silit de împrejurările internaţionale şi interne.

Dacă m-aş fi aflat în Parlamentul României, aş fi întrebat-o pe d-na Laloumierre: "cine ar apăra România în cazul unui reviriment al influenţei ruseşti în Europa central-sud-estică?" Franţa?! Aceeaşi Franţă care, în anii 1950, se firitisea în tandreţuri diplomatice cu comuniştii de la Bucureşti, în timp ce aceştia exterminau în închisori elita românească? Franţa, în care "tovarăşii" socialişti ameninţau cu expulzarea în România bolşevică pe intelectualii români refugiaţi, care respingeau criminala politică franceză de sprijin "diplomatic" a guvernului prosovietic de la Bucureşti? (vezi cazul Vintilă Horia...)

O, d-nă Laloumierre, ar fi "palpitant pour vous" dacă v-am spune ce au pătimit familiile noastre după invazia sovietică din 1944!... V-aş sfătui în acelaşi timp să vizitaţi mausoleele de la Aiud, Sighet sau Poarta Albă, unde nedreptatea strigă din zeci de mii de morminte fără cruci.

Oricum, d-nă Laloumierre, cert este că orice popor învaţă din experienţele trecutului. Nu vreau să extind consideraţiile de mai sus la adresa Franţei în general. Ar fi nedrept. Ele se referă strict - la Franţa guvernărilor socialiste, pe care dvs. o reprezentaţi! Cât despre SUA, (fără a face din asta linguşetorie, asemenea oficialilor "pupincurişti" de la Bucureşti), eu ştiu că între 1949 şi 1953, serviciile secrete militare americane şi franceze au instruit refugiaţi români pe care i-au paraşutat apoi din avioane americane în România ocupată de ruşi. Şi asta cu acordul preşedinţilor francez şi american, Vincent Auriol şi respectiv Harry Truman.

Mai ştiu că, legionarul Ică Tănase, (şeful unui astfel de grup capturat în ţară de Securitate şi executat în întregime), acuzat fiind la proces de procurorul comunist că şi-a schimbat "stăpânii" hitlerişti cu "imperialiştii" americani, a dat un răspuns elocvent. Ca român, el a arătat că, atât în 1937, cât şi în 1950, era dator să se orienteze către acele forţe capabile să asigure integritatea României faţă de expansiunea sovietică.

Noi românii, d-nă Laloumierre, aşa am rezistat aici, la răspântia imperiilor. Bătăliile glorioase ale lui Ştefan cel Mare reprezintă doar o parte infimă din domnia sa de peste 50 de ani. În rest, şi el a uzat de aceleaşi "frăie" diplomatice prin care au protejat ţara de agresorii ce doreau sfârşitul neamului românesc. Că diplomaţia nu e totuna cu slugărnicia, asta e altceva.

Ceea ce nu înţeleg însă, d-nă Laloumierre, este inconştienţa cu care unii lideri vest-europeni sparg pur şi simplu frontul nord-atlantic, singura alternativă geopolitică la colosul rusesc. Cine credeţi că va avea de câştigat de pe urma acestei breşe pe care dvs., cu obstinaţie, o accentuaţi ? Părerea mea sinceră este că singurul beneficiar real de pe urma conflictului inter-atlantic, este Rusia. Şi, aşa cum vă spuneam, noi românii suntem prea aproape geografic de ursul care doarme şi dă semne de trezie... Şi prea aproape încă de coşmarul încheiat în 1989, pe care noi, românii, l-am cunoscut, iar dvs, francezii, nu, d-nă Catherine Laloumierre!...

Basarabia în săptămâna patimilor

Chişinău: patrioţii români contra câinilor comunişti.

La începutul acestuia an, represaliile guvernului comunist faţă de opoziţia creştin-democrată au atins cele mai violente forme de manifestare. În februarie a.c., forţele ministerului de Interne au folosit câini poliţişti pentru intimidarea participanţilor la o manifestaţie anticomunistă, organizată de Partidul Popular Creştin Democrat contra măsurilor de rusificare iniţiate de guvernul Voronin şi în favoarea integrării Moldovei în structurile UE şi NATO. Victime ale agresiunilor au căzut inclusiv liderii PPCD, Iurie Roşca şi Vlad Cubreacov, ca şi unii ziarişti prezenţi la aceste manifestaţii.

Încurajaţi de tonul virulent anti-occidental al Moscovei, comuniştii de la Chişinău iau măsuri fără precedent de restrângere a drepturilor şi libertăţilor elementare ale omului. Scriitorii basarabeni denunţă încercările de reintroducere a cenzurii, în timp ce autorităţile au desfiinţat o televiziune şi un post de radio independente, precum şi ziarul "Timpul". Este vizibilă şi intenţia de anihilare a liderilor PPCD. Acestora le-a fost ridicată imunitatea parlamentară, cu intenţia declarată de a fi condamnaţi pentru organizarea de "manifestaţii neautorizate".

Mitropolia Basarabiei recunoscută oficial la Chişinău

Luna februarie a adus vestea îmbucurătoare a recunoaşterii Mitropoliei Basarabiei ca parte a Patriarhiei Române, de către Justiţia Republicii Moldova. Sub presiunile vest-europene, s-a împlinit un act de dreptate ce acordă acestei instituţii calitatea de principală autoritate spirituală şi potenţial factor de unitate pentru românii de peste Prut.

Moment de rară solidaritate naţională

La iniţiativa cotidianului "Ziua", zeci de organizaţii politice şi civice, reprezentând cele mai variate curente şi doctrine prezente în societatea românească, s-au solidarizat în susţinerea intervenţiei înaintate mai multor instituţii europene, în vederea obţinerii eliberării celor trei deţinuţi politici membri ai grupului Ilaşcu. Încarceraţi şi astăzi de regimul totalitar de la Tiraspol, în urma torturilor fizice şi psihice la care sunt supuşi, starea sănătăţii celor trei prizonieri se înrăutăţeşte pe zi ce trece.

LA MARGINE DE BUCUREŞTI

Magia capitalei face şi astăzi victime printre tineri din nu se ştie ce colţ al ţării. "A fi în Bucureşti" devine pentru mulţi un scop în sine, fără o justificare spirituală sau chiar materială. Într-una din micile excursii pe care mi le permit în măruntaiele acestui monstru adormit, am întâlnit, întâmplător sau nu, o mulţime de români veniţi din toate colţurile ţării, aduşi de soartă sau de imprudenţă într-una din marginile mizere ale oraşului. Şi care n-au nimic a face cu amintirea Micului Paris care, sfâşiat de istorie, de nebunii şi nebuni, nu s-a întins niciodată până în aceste locuri cu înfăţişare sinistră.

Şi totuşi, în blocurile acestea ultimul confort, aflate la limita cea mai de jos a mizeriei, înghesuite geometric unul în altul, cu igrasia lăţindu-se neruşinat la vedere printre pătratele negre înfipte în cimentul cenuşiu, ei bine, în blocurile acestea poţi simţi cel mai aproape drama unei ţări devastate de stafia unui hâd care ne priveşte şi astăzi dispreţuitor, nu numai din înălţimea noilor palate, ci şi din sufletele noastre în derivă. Între ceea ce nu mai putem fi, între ceea ce nu ştim dacă ne dorim, între ceea ce nu putem fi.

Mirosea a primăvară într-un început de februarie ce nu mai are nimic din respiraţia de altădată a unei naturi din care făcea parte şi omul cu viaţa şi faptele lui. Corpurile brute şi igrasioase, semănând cu desenul unui copil bolnav scot aburi în soarele primăvăratec. Printre maldăre de gunoaie şi maidane pline de resturi, pe sub umbra unei gheare de plop înfiptă într-un petec pătrat de cer, câte o mamă plimbă un căruţ uzat. Oameni purtând fiecare cu el scânteia unui alt loc, atât de depărtat încât nici amintirea nu-l mai poate apropia, ies să cureţe câte un crâmpei de grădină în care răzbat deprinderi uitate dintr-o gospodărie a unui timp sfâşiat, ireversibil.

Şi totuşi, în sărăcia asta apăsătoare găseşti mai multă apropiere între oameni decât în blocurile cu pretenţii, deşi unele nu mai puţin mizerabile, din centrul Bucureştiului. Strânşi cu toţii într-un spaţiu infinit mai mic decât cel al unei vile recente, oamenii aceştia se cunosc, se ajută, se tolerează unii pe alţii. Spre deosebire de opulenţa care ridică ziduri mai mari decât împrejmuirile brute şi opace cu care îşi încercuiesc mai marii zilei mega-locuinţele, aici se respiră aproape în comun. Viaţa aceasta dusă aproape cu disperare topeşte ziduri şi amestecă dureri. Aici oamenii se împrumută (fără dobândă!), o femeie venită de prin Bacău şi măritată aici se mai duce prin vecini unde apa şiroind pe pereţii cămăruţei întunecoase pare că nu o îngrozeşte atât de mult ca în celula de câtiva m2 pe care au reuşit s-o cumpere şi unde e nevoită să-şi crească copiii. Un bătrân îi plăteşte o factură de gaze de 5 mii de lei vecinei care după 40 de ani de învăţământ îşi socoteşte cu disperare pensia...

Poate mulţi dintre noi şi-ar dori să cunoască oameni şi locuri din ţara în care Dumnezeu i-a lăsat să se nască, îmbătându-se deseori de vraja aurită a lui "a fost odată". Dar te loveşti pretutindeni de altă realitate: tineri pierduţi în negurile străinătăţii, obiceiuri sfărâmate, clici politicianiste cameleonice al căror singur program este să le fie bine lor şi familiei lor... Şi atunci nu se poate să nu simţi aproape drama acestor oameni ticsiţi în spaţii înguste, agresive, pe care sunt siliţi să le perceapă ca ale lor şi în care sufletul se toceşte şi nu se mai revoltă de la o vreme. Nu-şi mai pun problema de ce sunt aici, de ce sunt aşa, de ce n-a fost să fie altfel, pentru că ar fi prea dureros... Nu se mai întreabă de ce dincolo de gunoaiele care mustesc în jurul spaţiului lor vital răsar alte şi alte construcţii noi, căsoaie şi "căsuţe de vacanţă", întrecându-se în prost gust şi mărime şi în care nici una din încăperile aproape pustii nu are dimensiunile unei garsoniere sau apartament din Aleea Pantelimon unde stau laolaltă părinţi şi copiii.

Nu întâmplător, taman într-un astfel de cartier, graţie libertăţilor de tot soiul cucerite cu sânge nevinovat, cade direct din cer şi "Biserica Universală", cu "Sediul naţional" cu tot. Cu promisiuni rapide şi fir direct cu Dumnezeu, cu rugăciuni după program afişat pentru trebuinţele fiecăruia, cu pliante gratuite pe hârtie scumpă, cu schiţa amplasamentului (vizavi de"hipermarchetul Cora") şi în care persoane concrete (au şi poză!) dau declaraţii autentice despre cum au mai fost "binecuvântate în viaţa economică şi sentimentală". Şi cea mai puternică slujbă, care a ajutat persoane cărora nici vrăjitoarele nu le-au reuşit da "marea cu sarea" e slujba pentru "Întâlnirea cu Dumnezeu" care are loc iarăşi, taman când în Biserica acestui popor care l-a primit de 2000 de ani pe Hristos, se săvârşeşte Taina Liturghiei. Dar acolo probabil, cei care până la revelaţia "Întâlnirii cu Dumnezeu" în sala de cinematograf din Şos. Pantelimon foloseau duminica pentru plimbări cu căţelul şi vizite nu reuşeau să primească "Sfânta prezenţă a lui Dumnezeu" şi nici să-şi rezolve urgent "toate problemele". Or fi picat şi aceştia de undeva, căci nu poate fi vorba de aceeaşi "frumoasă a noastră ţară România", stâlp al creştinătăţii de milenii!

Şi de ce tocmai în mijlocul acestui cvartal mizer se petrec aceste revelaţii şi accesări rapide ale site-ului divinităţii cu listarea soluţiilor la problemele personale? O întrebare retorică. Ce poţi aştepta să se înfigă în trupul unui neam şubrezit decât ciocuri hulpave care au nevoie de încă viguroasa lui energie?

La marginea acestei istorii sfâşiate ţi se pare aproape inutil să cauţi o soluţie. Dar tocmai de aceea e aproape imposibil să nu te înfiori de drama pe care o trăieşte propriul tău popor şi să speri că puţinul pe care îl poţi face va ostoi cândva răni prea mari ca oamenii să mai fie astăzi conştienţi de durerea lor.

În culoarul îngust al blocului 13 mucegaiurile respiră prea abundent ca să mai lase încă aer. În capăt, pe o mobilă venită din alt timp şi loc, o floare palidă se întinde spre un ochi spart de geam. O femeie care aşteaptă un copil deschide timid uşa. Uşa dă direct într-un patrulater întunecos, căci lumina nu poate intra decât prin pătrăţelul unei încăperi numită bucătărie, care are lăţimea unui aragaz şi al băii unde desigur nu încape o cadă. Tot prin acele deschizături spre afară pătrund şi frigul sau căldura. Căci caloriferul de dimensiunea unui scăunel de copil e doar o amintire din alte vremi. Femeia aceasta a venit de altundeva şi amintirile ei respiră un aer necunoscut acestui loc. La fel şi omul împreună cu care aşteaptă un copil.

Aici, lângă caloriferul îngheţat, încălzindu-se cu aburul de la mâncare va avea şansa să se nască un copil (căci nu poţi să nu te gândeşti la milioanele de nenăscuţi, cei mai mulţi poate nu chiar în astfel de condiţii). ***Cine va fi el şi ce va fi al lui?***

Ioana MAZILU

Prof. Mihai Stere DERDENA
(Poiana Câmpina)

Bene scripsisti de Macedonia...

În mai 1986, eram paznic al uriaşei întreprinderi a Bucureştiului (I.T.B), la un punct de lucru situat pe strada Pitar Moş, cam în spatele cinematografului „Scala". Locul meu de muncă se numea S.D.D.C., adică staţia de depanare si dispecerizare a circulaţiei.

Lângă foarte cunoscutul cinema, se afla (exista si astăzi) o mare librărie, ce poartă numele unui celebru prozator român, afirmat însă şi ca trădător de prim rang. Calitatea-i de discipol al lui Satan mă opreşte să-i dau numele.

Nu de puţine ori am intrat în această librărie. Dacă in destule dăţi am ieşit dintr-însa cu regretul indicibil de a nu fi cumpărat ceva pe gustul meu, într-o zi de florar, din anul menţionat pe primul rând al acestei scrieri, am fost cât se poate de inspirat, intrând în acest important locaş de cultură, pentru că devenii fericitul posesor al plachetei de versuri „Ramura de măslin", de Kira Iorgoveanu, (carte scoasa de editura M. Eminescu, în 1985).

Programul meu de munca era de 10 ore, în fiecare zi între ceasurile 14 si 24. Însă niciodată nu mi s-a părut, ca atunci că nu se mai termină ziua-mi de muncă. Aşteptam cu nerăbdare ca, ajungând acasă, să sorb citind acest volum, pe care, răsfoindu-l înainte de a-l cumpăra, îmi păru uimitor de insolit. Iar după ce îl isprăvii de citit, acasă, în pat, tot nu puteam să adorm, fiindcă mi-au fost răscolite toate dorurile pentru Macedonia-mi ancestrală, ţara ce zace de peste două mii de ani sub stăpâniri străine şi căreia eu, spre a o diferenţia de cea originară –traco-filipo-alexandrină – şi de cea greco-slavă din zilele noastre îi spun Macedonia Latină.

Cuvintele autoarei, nespus de simţite si de pertinente, au darul magic de a-mi readuce permanent în minte imaginea mirifică, de o măreţie incomparabilă a patriei strămoşilor mei materni si paterni–Macedonia tracă, acum sfâşiată şi în continuu disputată de greci, bulgari şi albanezi. Teribil de rău şi de nedrept a fost năpăstuită Macedonia, măcar ca ea fusese întemeietoarea, sub inegalabilul rege Alexandru Macedon celui mai întins imperiu din era precreştină şi cu toate că tot ea avea şansa sublimă de a fi prima ţară europeană creştinată, în întregime, de Sfântul apostol Pavel.

Fiecare slovă a poetei Kira Iorgoveanu este atât de vibrantă încât şi stâncile din Pind, Olimp şi Gramos, din Pirin, Rodope şi Rila tresar la auzirea glasului său de autentic bard al Macedoniei Latine. Sunt locuri pe care Domnia sa le-a călcat per pedes (în aromână, "pir padi"), cu picioare apostolice de cea mai vrednică fiică a Macedoniei traco-latine, mergând pe urmele străbunilor săi (după ambii părinţi). Şi este această poetă aromână mai vrednică decât cei mai mulţi dintre macedoromâni pentru că a ştiut prea bine să asculte, să tâlcuiască, şi să le facă cunoscute durerea bimilenara a aromânilor, acum minoritari în propria lor ţara. E o jale care nu se mai sfârşeşte şi care-i nemaiîntâlnita la alte neamuri de acum.

Am citit „Ramura de măslin" cu acelaşi nesaţ cu care am parcurs şi vom parcurge întotdeauna, până la mutarea din această viaţă, romanele celor doi Dumas, ale lui Balzac şi ale lui Victor Hugo, precum şi nepieritoarea „Alexandria".

De-aş fi pus să aleg poezia cea mai izbutită din această plachetă cuceritoare n-aş şti la care să mă opresc: la 'Vis la Pella' la , Şarpele singurătăţii ' sau la ,Amintire dintr-un secol bizantin' sau poate la ,Mioriţică'. Voi presăra aici câteva din acele mărgăritare: „Si unde flori nu ştiu ce-i ofilire, / Din oasele străbune înfloresc, / Iar amintirea lor in mine plânge, cântă."

Ori distihul, lesne memorabil, „La marginea cea mai de sud a neamului meu, / Strigând din kavala: Amarea, Amarea"

Menţionăm că în dialectul aromân, "amarea" semnifică substantivul "marea".

Toate versurile şi fiece vorbă, sunt în egală măsură adânc simţite şi adevărate. Şi poate fi oare ceva din lumea aceasta, nu mai frumos, ci măcar tot atât de frumos ca ADEVĂRUL, şi ca SINCERITATEA? Nu, nu poarte fi, pentru ca el, ADEVĂRUL, nu este ceva teluric, ci un dar divin, care de Sus se coboară, de la Părintele Luminilor, prin Duhul Sfânt, şi este rostit şi scris de gurile unor pământeni sinceri care au privilegiul rarisim de a fi consideraţi ALEŞI, printre care se afla şi Kira Iorgoveanu.

Menţionăm că Doamna Kira Iorgovan este autoarea câtorva cărţi, scrise mai toate în aromână, dialect pe care domnia sa îl cunoaşte şi îl cultivă în chip pilduitor. Mai cunoscută dintre cărţile acestei poete, editate în dialectul macedoromân , este „Steaua di doru".

La aromâni, mai cu seama la noi, grămoştenii, sunt multe reprezentante ale sexului frumos care se învrednicesc să poarte prenumele Chiriţa (Kiriţa), fiind preferat derivatul diminutival , care, în limba greaca înseamnă Doamnă. Iar Kira Iorgoveanu se afirma ca veritabilă Doamnă a literaturii aromâne şi implicit, ca foarte distinsă fiică a Macedoniei, mai ales dacă se au în vedere dragostea de Ţară şi perseverenţa cu care cultivă, în vorbire şi în scriere, dialectul aromân; cu alte vorbe, numele de botez Chiriţa a dobândit prin dânsa cea mai înaltă înnobilare şi strălucire.

Domnul nostru Isus Hristos, arătându-se lui Thomas d'Aquino, i-a vorbit astfel: „Bene scripsisti de Me, Thoma!" iar noi, am spune aşa : „Bene scripsisti de Macedonia, Kira Iorgoveanu!" (Bine ai scris despre Macedonia, Kira Iorgoveanu!")

INCREDIBIL DAR ADEVĂRAT !

ŞCOALA MÂNTULEASA NU MAI EXISTĂ !

Ca orice om raţional, în decembrie 1989 am fost convins că măcelărirea fără discernământ a Bucureştiului şi demolarea unor ansambluri sau zone aparţinând patrimoniului cultural naţional, a încetat definitiv.

M-am înşelat şi în această privinţă. Dar dispariţia unui monument – fie prăbuşit din indiferenţa autorităţilor abilitate, fie demolat cu acordul oficial al acestora, spre a face loc unor monştri cubici, este cu atât mai dureroasă astăzi decât oricare din "victimele" sistematizării ceauşiste. Şi ştiţi de ce ? Pentru că indiferenţa faţă de zestrea culturală care se împuţinează zilnic, este simptomatică pentru o societate în care, cu excepţia formulelor şi declaraţiilor oficiale, nu s-a schimbat nimic la nivelul mentalităţilor.

Câţi dintre noi nu vom fi trecut grăbiţi, ani de-a rândul, pe strada Mântuleasa, fără a şti că trecem pe lângă clădirea şcolii unde Mircea Eliade a urmat clasele primare. De altfel cartierul Mântuleasa şi şcoala cu acelaşi nume apar în proza şi memorialistica marelui filosof român. Cu siguranţă, în interminabilul exil, Mircea Eliade păstrase într-un colţ aparte al sufletului acest colţ de Bucureşti, cu parfumul baroc de epocă pe care îl mai poartă şi astăzi.

Şi totuşi, Şcoala Mântuleasa nu mai există. Anul trecut, cu permisiunea criminală a edililor capitalei, bătrâna clădire a dispărut, iar pe locul ei ne aşteptăm să răsară una din urâţeniile "postmoderniste" care sluţesc agresiv chiar şi părţile istorice ale oraşului.

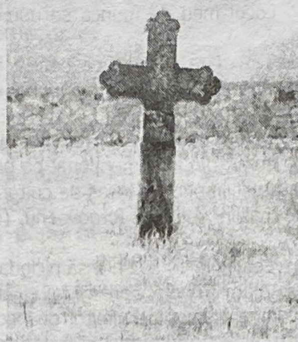
Am ieşit, trist şi revoltat, în bulevardul Coposu... La rândul lui o rămăşiţă a urgiei, presărată cu blocuri, maidane şi grupuri de case salvate de la demolare, în ultimul moment, de răsmeriţa curată a copiilor din decembrie 1989.

Şi, între locul gol al fostei Şcoli Mântuleasa şi cicatricea "centrului civic", nu am găsit decât incultura şi grobianismul aceleiaşi lumi cenuşii, de care nici morţii de la Cimitirul eroilor nu au reuşit să ne scape.

Şi care, paradoxal, se încăpăţânează să-şi păstreze poziţiile, în ciuda pălăriei noi cu care, abil, a schimbat şapca leninistă. **M. M.**

Ne-a părăsit VASILE VORONCA

În octombrie 2003, la Popeşti-Leordeni, a plecat la Domnul sufletul bun al celui care a fost şi va rămâne pentru noi **Bădia Vasile VORONCA**.
S-a născut în 192 în Bucovina, lângă Cernăuţi. În 1937 şi 1938 tânărul Vasile Voronca ia parte activă la campania electorală, sub steagul Partidului "Totul pentru Ţară", fratele său fiind şef al organizaţiei comunale. Este arestat sub dictatura lui Carol II. După ocuparea Bucovinei de sovietici, în 1944, familia fiind supusă unor grele persecuţii, iar fratele său executat de comunişti, Vasile Voronca se refugiază în România. Dar aici va întâlni alt calvar: vânat de autorităţi pentru a fi trimis în URSS, trăieşte o vreme clandestin, fără identitate. Îşi întemeiază o familie la Popeşti-Leordeni, soţia fiindu-i credincioasă tovarăşă la bine şi mai ales la greu. Evenimentele din decembrie 1989 îi dau posibilitatea afirmării active a crezului anticomunist şi idealurilor de reîntregire a ţării sfârtecate de pactul Hitler-Stalin. După decepţia generală oferită de Convenţia Democratică, îşi găseşte locul firesc în rândurile Partidului Pentru Patrie. Aici în ciuda vârstei şi bolilor, activează cu o energie debordantă, izvorâtă din credinţa nelimitată ce-i mistuia sufletul mereu tânăr. În ultima bătălie dată de PPP, realizarea adeziunilor pentru înregistrarea legală, se distinge pe primul loc în judeţul Ilfov.
Plecarea sa la Domnul şi la Sfânta Fecioară, pe care o venera cu o evlavie deosebită, a fost la fel de fulgerătoare ca temperamentul său arhanghelic, cu care ne-a însufleţit ani la rând. Fie ca Dumnezeu să-i odihnească în grădinile Sale sufletul bun şi luminos. Te vom simţi alături de umărul nostru întotdeauna, la bine şi la greu, Bădie Vasile Voronca.

TRAIAN PALCU
"PREZENT !"

La sfârşitul lunii decembrie ne-a părăsit fulgerător cel ce a fost sufletul întemeierii filialei PPP Arad, vechi luptător în Rezistenţa anticomunistă şi realist adept al continuării valorilor acesteia în contextul actual. Activ, cum îl cunoşteam, ne părea că **Traian PALCU** mai are multe socoteli de încheiat cu mişelia şi răutatea acestei lumi satanizate.
Poate că Bunul Dumnezeu avea mai multă trebuinţă de sufletul său mare în ceruri, acolo unde legiunile celor buni aşteaptă ofensiva ce va purifica societatea noastră căzută. Bădia Traian Palcu lasă însă în urma sa fraţi de nădejde, spre a desăvârşi ceea ce dumnealui a început a zidi. Fie ca idealurile pentru care şi-a sacrificat întreaga viaţă să-şi găsească împlinire prin braţele noastre. Dumnezeu să-l odihnească.

MIRCEA DIMITRIU

FAFDPLA anunţă vestea morţii lui Mircea Dimitriu în Germania, unde şi-a trăit ultimele şase decenii de viaţă. Fire de o verticalitate impecabilă, în ciuda loviturilor repetate şi devastatoare primite în viaţă, Mircea Dimitriu a păstrat o verticalitate impecabilă şi un desăvârşit echilibru al abordărilor de situaţii. Figura sa va rămâne una aparte în istoria Rezistenţei Naţionale Anticomuniste din ţara noastră.
S-a stins departe, cu dorul ţării, dar cu sufletul împăcat, asemenea ostaşului care şi-a făcut datoria pe câmpul de luptă. Dumnezeu să-l odihnească în pace. **F.D.**

CATINCA PĂDURARU

Pe 7 ianuarie a.c., în casa bătrânească din satul Izvoarele (Ruptura)-Neamţ, s-a săvârşit din această viaţă Catinca **PĂDURARU**, credincioasă tovarăşă de viaţă a celui care a fost **Constantin PĂDURARU**. Îndurând cu credinţă şi răbdare, alături de soţul său, persecuţiile antonesciene şi comuniste (Constantin Păduraru fusese subprefect de Roman în 1940 şi apropiat al lui Corneliu Zelea Codreanu, care adeseori a poposit în căsuţa din Ruptura), Catinca Păduraru a fost în acelaşi timp o mamă desăvârşită pentru copiii pe care i-a crescut în spiritul cinstei, dragostei şi credinţei în Dumnezeu. După o lungă aşteptare pe acest pământ, s-a mutat cu voia Domnului alături de soţul ei, plecat nu la mult timp după exterminatoarea detenţie la care a fost suspus. Fie ca Dumnezeu să-i odihnească sufletul mucenicit în rândul drepţilor.

Foto: Catinca PĂDURARU în 1940

PETRE URSULEAN

S-a stins la Straja (Rădăuţi), după o grea suferinţă, cel care a fost Petre Ursulean, fost luptător în Rezistenţa Naţională Anticomunistă şi membru al Partidului "Pentru Patrie".
L-am vizitat, în vara lui 2002, când boala îl ţintuise la pat, dar am găsit acelaşi om plin de vervă şi dor de luptă, dornic să mai apuce o zi chiar, numai să vadă o schimbare în societatea noastră cenuşie.
Dumnezeu să-l odihnească în pace.

GHEORGHE GRIGORAŞ

Ne-a părăsit fratele Gheorghe GRIGORAŞ, sufletul PPP din oraşul Moineşti. Camarazii de luptă şi suferinţă nu vor uita niciodată sufletul său jertfelnic şi sunt alături de îndurerata familie în greaua pierdere.

SPIRU ZECHIU

Filiala Constanţa deplânge pierderea camaradului Spiru ZECHIU, neînfricat luptător în Rezistenţa anticomunistă. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

ION TRUŢĂ

Anunţăm trecerea la cele veşnice a fratelui nostru Ion TRUŢĂ, şeful filialei Giurgiu a PPP. Fire inimoasă şi temperament luptător, prin plecarea sa organizaţia primeşte o pierdere grea. Fie ca Dumnezeu să odihnească sufletul său bun şi să dea întristatei familii tăria de a-I continua lucrarea pentru Ţară şi Cruce.

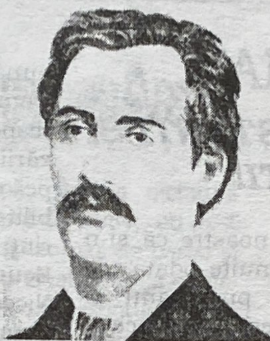
"Nu-l mai plângeţi pe acela/ Care veşnic singur nu-i, / Plângeţi-l pe cel ce n-are / Moartea şi Moldova lui..."
(Cezar IVĂNESCU)

ANDREI PLĂMĂDEALĂ

În aceşti ultimi ani amari de neputinţe şi boală, îşi dorise un singur lucru mai mult ca orice: să fie înmormântat în pământul Moldovei. Şi cum în Basarabia sa natală Istoria îi interzicea întoarcerea veşnică (era născut în 192 , la Orhei), se mulţumea şi cu o groapă colea, prin Neamţ sau Bacău... Numai să fie-n Moldova. Şi mai avea un dor: să vadă ţara asta ridicându-se din blestemul în care au adus-o cei fără Dumnezeu şi neam.
N-a fost aşa: s-a stins aci, în Bucureştiul mizerabil şi pestriţ, într-o Românie căreia îi e ruşine de chipul ei. Nădăjduind într-o schimbare la faţă a României de care se va bucura acolo unde a plecat, şi împăcat cu gândul că, până la urmă, Moldova este acolo unde e inima fiecăruia din noi. Şi fiecare se va scula la trâmbiţa arhanghelului din pământul ţării sale. Fie-ţi ţărâna uşoară şi Domnul să te odihnească, bădie Andrei.

"Eminescu să ne judece !"

STATUL DEMAGOGIC ŞI TIRANIA SA

"Nu există fără îndoială mai mare tiranie decât cea demagogică. Nu-i vorba, nici absolutismul unui singur om nu-i vreo poamă. Ş-aici te pomeneşti că un individ cu sistemul nervos compromis prin viţii şi desfrânări se constituie în reprezentantul absolut al al statului şi-i impune ca lege fel de fel de insanităţi care-i trec prin minte, făr-a ţinea seamă nici de deprinderile habituale ale oamenilor, nici de necesităţile aievea ale statului. Dar la despoţii din mila lui Dumnezeu se întâmplă totuşi că interesul lor propriu şi interesul statului sunt până la un grad oarecare identice; despotul ştie că puterea statului e puterea sa proprie şi deja interesul său îi impune mai multă circumspecţiune în dictarea măsurilor sale.

La demagog lucrurile stau cu totul altfel. Şi el dispune de-o putere absolută, căci şi demagogii sunt toţi tirani şi liberalismul lor e-o frază, dar interesul statului nu este identic cu al lor propriu. Ei n-au absolut nici un interes ca maşina guvernamentală să funţioneze exact şi regulat; din contră, cu cât dezordinea şi neclaritatea de idei va fi mai mare, cu atât demagogul e mai sigur de-a rămânea sus. Şi demagogii sunt aproape toţi viţioşi, netrebnici, laşi ca şi caracter şi nerozi ca minte-dovadă aproape totalitatea partidului roşu de la noi- lipsiţi cu totul de un complex de idei morale care să constituie normativul unei vieţi oneste şi serioase."

SCĂDEREA NATALITĂŢII=DISPARIŢIA NEAMULUI ROMÂNESC

Dr. Niculina MARINESCU

Catre mame

Viaţa - o enigmă pe care toţi încercăm s-o dezlegăm, un atribut care ne uneşte fie că suntem oameni, fie că suntem plante sau păsări.

A da viaţă - o minune la care fiecare din noi asistăm şi care ne umple de bucurie şi împlinire. Prin ea un alt om se naşte, deschide ochii către această lume pe care noi ar trebui s-o facem mai bună, chiar pentru ei, pentru cei care ne vor urma. Ar trebui să preţuim acest dar. Este mult prea valoros ca să-l pierdem sau cel puţin să ne gândim de la început dacă ni-l dorim cu adevărat.

Un copil îţi schimbă întreaga viaţă. Fie devine unicul scop al vieţii tale, ca mamă, fie devine un obstacol. În orice situaţie el reprezintă o responsabilitate pe care unii abia aşteaptă s-o aibă iar alţii fug de ea. În România, la cca 14 milioane de cazuri de avort provocat s-au întâlnit sute de femei murind. Este o situaţie tristă care a avut şi alte urmări grave: în ultimii ani, natalitatea a scăzut îngrijorător faţă de rata mortalităţii: am ajuns pe penultimul loc din Europa din acest punct de vedere.

De ce să fii nevoită să avortezi? De ce să spui mereu: "Se mai întâmplă!" De ce să nu te gândeşti la consecinţe dinainte? De ce să alegi să-ţi răneşti propriul trup şi să curmi o viaţă, când ea abia începe? Mulţi specialişti au emis teoria non-vieţii copilului până la naşterea propriu-zisă, însă studii ştiinţifice au demonstrat contrariul: viaţa prenatală care răspunde la muzică, care presimte pericolul sunt dovezi ce stau la baza celor menţionate anterior.

Şi atunci îţi pui întrebarea: ce vină are copilul pe care trebuia să-l aduci pe lume, pentru a-l pedepsi cu moartea?! Viaţa lui e în mâinile tale, el are încredere în tine, în ceea ce vei hotărî tu pentru el.

Într-adevăr, realitatea socială şi economică de astăzi, în această perioadă de tranziţie nu oferă condiţiile necesare creşterii unui copil, deşi acest lucru nu ar trebui să fie o scuză sau un pretext de avort ci, dimpotrivă, un motiv de gândire. Pe lângă excluderea copilului din priorităţile unei familii, o altă cauză a avorturilor este şi insuficienţa asistenţei medicale. În alte ţări, tocmai pentru a se încerca evitarea unor astfel de situaţii, s-a introdus un nou concept medical care îşi face cu greu apariţia şi în România. Este vorba despre conceptul de "planning" sau planificare familială prin care părinţii virtuali sunt educaţi cu privire la responsabilitatea pe care trebuie să şi-o asume orice părinte. Pentru moment însă, România suferă încă de lipsa de educaţie a viitoarelor mame care, fie din imprudenţă, fie din inconştienţă şi mai ales din lipsa de educaţie creştină, ajung pe masa de chiuretaj. Şi în acele momente nimeni nu se gândeşte că "paşaportul nostru pentru viitor sunt copiii noştri"

Şi atunci ne întrebăm: "Care viitor?"

Petru C. BACIU
(BACĂU)

Privesc înapoi

La început de an nou, privesc înapoi. Décor, ceremonii, lichelism naţional, promisiuni demagogice, orgolii, uriciuni, figuri slute şi obeze, politicieni abjecţi, fără respect pentru om, pângăritori de cel sfinte şi devoratori de adevăr.

Carierişti, falşi revoluţionari cu lung stagiu de Iudă, trădători care "au întinat comunismul" sunt beneficiarii sângelui vărsat în decembrie 1989 şi al acelora care au murit între zidurile de sânge ale temniţelor sau cu arma în mână pe crestele de foc ale munţilor, ducând mai departe în istorie destinele Neamului şi demnitatea lui.

Toţi aceşti nelegiuiţi şi profitori ridică valuri de furtuni împotriva acelora care le contestă meritele şi nu sunt cu ei.

În "fosta" Ţară Românească singura pasiune deloc neobositoare care îi stăpâneşte pe cei care ne conduc e politicianismul şi hoţia.

Politicienii noştri-inexplicabil pentru capacitatea unui om virtuos care munceşte onest, şi-au ridicat palate fermecătoare de care am auzit doar în basmele copilăriei noastre. Palate fantastice, cetăţi inexpugnabile, pentru a demonstra probabil şi a confirma veridicitatea teoriei lui Marx precum că proprietatea este un furt. Aceşti proprietari de furt iată-i ajunşi pe culmile luminoase ale comunismului biruitor.

Dincolo de ei, deznădejde şi jale. Inimi cernite trăiesc iluziile unei alte lumi sperate. Trăiesc agonia unui sfârşit înfricoşat şi nefericit.

Am intrat în anul 2004 mai împovăraţi, mai săraci şi mai vinovaţi pentru soarta noastră care nu se schimbă în bine. Nu am învăţat nimic din căderile trecutului şi nu am reparat din povara lui, nu am înlăturat răul care ne ucide pe toţi. Dar nu numai că nu am înlăturat răul, ci am înlesnit, am apărat, am încurajat în mod criminal creşterea lui.

În zilele Ajunului am privit pe sticla televizorului camere întunecate cu copii abandonaţi, camere cu oameni prăbuşiţi, figuri sinistre, cioburi din adevăratul om, primind daruri şi bucurându-se până la lacrimi, slăvind gestul binefăcătorilor lor. Am văzut toţi tablouri zguduitoare. În pieţele publice oameni istoviţi, ruini, cu mâinile tremurânde se înghesuiau să apuce o bucăţică de cârnat şi o strachină de fiertură iar interlocutori cu microfonul le luau interviuri. Aceşti oameni, ţara de ieri, precum şi valizi apţi de muncă ajunşi cerşetori, fericeau gestul stăpânilor de azi ca şi altădată când erau obligaţi să bată din palme şi să preamărească Partidul şi pe aceşti stăpâni. Întreb: de unde aceste daruri? Nu din multul lor în detrimentul oropsitului?

Oameni dolofani, coconi ghiftuiţi scoborâţi o clipă din lumina de argint şi cristal a palatelor pentru reclamă, făţarnici, aruncă o firimitură poporului înfometat şi înşelat care de şase decenii aşteaptă zorii răsăritului pentru un bine care nu mai vine.

Aruncă o firimitură acestui popor pauperizat şi îngenuncheat, despuiat de demnitatea sa de banii muncii şi trudei lui.

Aceşti profeţi ai binelui aşezaţi în jilţ de aur, frauduloşi şi falşi democraţi ostenesc şi ne "pricopsesc" an de an cu noi promisiuni.

Câtă uscăciune în sufletele lor şi cât dezastru aduce ţării răsfăţul lor. Privind sticla televizorului am cugetat: o lume-nvrăjmăşită fiară sieşi este!

Ianuarie 2004, Bacău

HRISTOS A ÎNVIAT,

FRAȚI CATOLICI, PROTESTANȚI ȘI NEOPROTESTANȚI!

Mare bucurie sălăşluieşte în sufletele noastre că şi-n acest an, 2004, Sfintele Paşti sunt prăznuite odată, de către toţi creştinii: ortodocşi, catolici, protestanţi şi neoprotestanţi! Este a doua împreună-serbare în aceşti primi patru ani ai mileniului al III-lea creştin, întrucât prima fericită coincidenţă a fost în anul 2001. Din capul locului precizăm, însă, că această simultaneitate calendaristică este pur întâmplătoare şi, în consecinţă, trebuie să ne ferim de orice fel de speculaţii: că ar fi un "semn", că s-ar putea să se întâmple "ceva" neprevăzut etc. Specialiştii în problema calendarului creştin sunt categorici în această privinţă. Spre exemplu, părintele prof. dr. Nicolae D. Necula, decanul Facultăţii de Teologie din Bucureşti, titularul Catedrei de Liturgică, afirmă: "Coincidenţa dintre Paştele catolic şi ortodox, în unii ani, în actuala situaţie calendaristică a Ortodoxiei, este întâmplătoare" (*Tradiţie şi înnoire în slujirea liturgică*, Galaţi, 1996, p. 81). Aşadar, nu poate fi vorba de nici un fel de "semn".

În acelaşi timp, trebuie să remarcăm că este, de fapt, ceva mai presus de "semne şi minuni": **dovada că se poate**! Căci dacă mileniul al II-lea creştin a fost unul al dezbinărilor confesionale, în al III-lea suntem chemaţi la refacerea unităţii. Iar dacă şi în acest an serbăm Paştele întâmplător la aceeaşi dată, năzuim la vremea când coincidenţa nu va mai fi întâmplătoare, ci, printr-o voinţă comună a tuturor conducătorilor confesiunilor creştine, se va semna un document de recunoaştere a uniformizării datei pascale. Dar, până la această bucurie deplină, o trăim pe cea oferită nouă de această repetată coincidenţă calendaristică...

Pentru că mulţi dintre credincioşi ne-au întrebat adesea, în decursul anilor: "De ce noi, ortodocşii, nu serbăm Paştele odată cu ceilalţi creştini?", spunem şi cu acest prilej că un răspuns complet ar necesita câteva pagini cu amănunte şi detalii, pe care le găsim, de altfel, în tratatele de specialitate. În rezumat, reţinem că diferenţele apar din cauza întrebuinţării calendarelor diferite: cel "îndreptat", pe "stil nou", de către catolici şi protestanţi, cel "neîndreptat", sau pe "stil vechi" de către unii ortodocşi. Mai explicit, în anul 1923, numai o parte dintre Bisericile Ortodoxe au acceptat îndreptarea calendarului făcută corect în Apus, încă din anul 1582. *Corect*, în sensul că s-a făcut corelarea între calendarul bisericesc şi cel astronomic, pe baza datelor furnizate de către oamenii de ştiinţă. Considerând această corelare drept o formă de "propagandă catolică", câteva Biserici din Răsărit au refuzat până în ziua de astăzi îndreptarea: Patriarhia Ierusalimului, Biserica Rusă, Biserica Serbiei şi mănăstirile din Muntele Athos. În această situaţie, celelalte Biserici Ortodoxe autocefale, între care şi a noastră, ***pentru a păstra unitatea pascală***, s-au văzut nevoite a serba Paştele pe stilul vechi, deşi pentru sărbătorile cu dată fixă folosesc calendarul îndreptat. S-a considerat astfel, pe bună dreptate, că **dragostea şi comuniunea sunt mai de preţ decât calendarul**, în nădejdea, totuşi, că şi patriarhiile sus-numite vor accepta într-o bună zi concluziile oamenilor de ştiinţă. De altfel, este încurajator faptul că există comisii mixte de dialog, care au pe agendă, între altele, şi problema aceasta atât de spinoasă la ora actuală. Se va ajunge, astfel, într-o bună zi, cu voia Domnului, să se respecte regula fixării datei Paştilor pe care au stabilit-o Sfinţii Părinţi la Sinodul I Ecumenic (325, Niceea): „În prima duminică, după echinocţiul de primăvară, imediat următoare lunii pline..." Iată de ce, Biserica trebuie să aibă în vedere datele ştiinţei astronomice. Rămânerea pe „stilul vechi" este, în fond, un act de ignorare a oamenilor de ştiinţă, care **corectează** din când în când calendarul, potrivit datelor astronomice. Căci, se ştie, oricât de bine s-ar face calculele, timpul calendaristic este imperfect faţă de timpul astronomic: apar câteva secunde diferenţă pe an, care, în câteva sute de ani devin zile... De aceea, periodic, este nevoie de intervenţia astronomilor pentru a opera corecţiile necesare. Aşadar, fraţii ruşi, sârbi, athoniţi etc., nu ţin seama că **problema calendarului nu este una de dogmă, ci de ştiinţă**. Că a îndrepta (= corecta) calendarul nu înseamnă că „ne dăm după catolici", ci că recunoaştem ştiinţa astronomilor, tot de la Dumnezeu lăsată. Deocamdată, însă, n-avem încotro: pentru a nu „sparge" unitatea Ortodoxiei, şi aşa atât de expusă ispitelor de tot felul, ţinem şi noi Paştele „după vechi", să nu râdă curcile de noi! Şi aşa, în anii când nu coincide praznicul la catolici şi protestanţi (creştini şi ei, nu?), se miră (şi se bucură, poate) necredincioşii, întrebând, dacă nu ironic, cel puţin contrariaţi: „Dar, fraţilor, de câte ori a înviat Hristos al vostru?"

De aceea, suntem atât de bucuroşi şi-n acest binecuvântat an, 2004, pentru fericita coincidenţă!

*

Serbarea comună a Sfintelor Paşti nu trebuie văzută numai ca o firească năzuinţă pământeană, căci Învierea Domnului, eveniment unic sub soare, depăşeşte pragul acestei lumi. Când îl vom trece, de vom fi vrednici, ne va întâmpina *un singur Hristos, Care a înviat numai odată pentru noi toţi*, indiferent cum ne numim acum: ortodocşi, catolici, protestanţi ş. a. Ştim prea bine că trăim întotdeauna o umbră de tristeţe în acei ani în care, atunci când noi avem Paştele, alţii sunt abia în pregătiri, sau invers. De aceea ne bucurăm atât de tare acum, când rostirea "Hristos a Înviat" şi răspunsul "Adevărat a Înviat" izvorăsc **odată**, din toate inimile creştine!

În nădejdea că nu este departe vremea în care Paştele, acest praznic al praznicelor şi sărbătoare a sărbătorilor, va fi serbat în comun în fiecare an, şi nu întâmplător ca acum, strigăm cu emoţie sfântă:

HRISTOS A ÎNVIAT, FRAŢI CREŞTINI: CATOLICI, PROTESTANŢI ŞI NEOPROTESTANŢI!

Preot VASILE GORDON
Biserica Sf. Ilie-Gorgani, Bucureşti
(www.gorgani.ro)

Prof. Ion ŞTEFAN
(Babadag)

CALVARUL POPORULUI ROMÂN

Speranţele pe care şi le făcuse poporul român după căderea dictaturii comuniste, prin revolta populară anticomunistă din decembrie 1989, au fost zădărnicite de acţiunea conjugată a forţelor întunecate ale aparatului de partid şi de stat comunist, cu braţul lui înarmat, Securitatea, care au preluat puterea printr-o lovitură de sat chiar în seara zilei de 22 decembrie 1989, prin Frontul Salvării Naţionale. .Acesta s-a metamorfozat ulterior în mai multe formaţiuni politice pentru a deruta poporul român şi a-l manipula mai uşor, oferindu-I "alternative" la guvernare, inclusiv prin infiltrarea lor în alte partide pentru a le distruge din interior, forţe care s-au convertit, din oportunism, la democraţie "originală" şi capitalism de "cumetrie", pentru a se menţine, sub firmă nouă la putere, ca să-şi păstreze privilegiile şi să scape de pedeapsa poporului pentru crimele săvârşite.

Acest aparat de pertid şi de stat de sorginte comunistă, rămas intact, cu oarecare cosmetizări de ochii lumii şi mai ales ale Occidentului, sperând să obţină certificatul de legitimitate" la conducerea ţării, s-a îmbăgăţit continuu, jefuind fără ruşine şi fără teamă, profitând de atotoputernicia pe care şi-a păstrat-o, sărăcind astfel masa poporului ajuns în proporţie de aproape 50% sub limitele condiţiei de supravieţuire. Şomajul croni, neplata salariilor mizere la timp, pensiile mizere ale maselor în contrast sfidător cu cele enorme ale nomencalturii de sorginte comunistă, ca răsplată pentru "meritele" de a fi chinuit poporul român în anii comunismului şi ai post comunismului("Tranziţie care nu se mai termină cât timp vor sta ei la Putere), agonia asistenţei medicale, a învăţământului mereu "reformat" până la derutare, cu manuale "alternative" care falsifică istoria naţională etc.

Preluarea necritică a modului de viaţă occidental, pe lângă valorile autentice: democraţie, drepturile omului, iniţiativa privată, etc, şi "bolile" acestuia: homosexualitatea, drogurile, prostituţia, banditismul, filmele de groază şi violenţă, face ca haosul din societatea românească să fie şi mai mare, ca, în această apă tulbure, să se poată jefui mai bine ţara.

Mass-media, aservită Puterii, nu face dcât să manipuleze masele populare, amăgindu-le cu "laptele şi cornul" şi cu "ajutoarele sociale", firimituri de la ospăţul baronilor! Pentru a se menţine mereu în fruntea opţiunilor politice ale electoratului. Preţul exagerat de mare al cărţilor şi presei scrise face ca acestea să fie inaccesibile publicului larg, lăsîndu-l astfel sub influenţa totală a radioului şi televiziunii aservite Puterii.

În faţa acestei situaţii, care pare fără ieşire, se impune din partea maselor largi ale poporulii român trecerea la o acţiune hotărâtă de demascare a mafiei de sorginte comunistă şi post comunistă, care suge ţara şi înlăturarea ei de la putere pe cale democratică, prin vatul poporului român conştient de această nmecesitate, punându-I în faţă obiective concrete, realizabile printr-o adevărată revoluţie non-violentă, cum ar fi:

1. Reorgamizarea aparatului de stat, inclusiv a justiţiei parchetului, poliţiei, jandarmeriei, gărzii financiare etc, prin îndepărtarea drastică a elementelor corupte şi înlocuirea lor cu oameni corecţi, devotaţi întregului popor român;

2. Tragerea la răspundere a celor vinovaţi de abuzuri în perioada de la instaurarea dictaturii comuniste la 6 martie 1945, şi până în prezent şi la verificarea aevrilor lor acumulate după această dată, când au început marile abuzuri nemaiîntâlnite până atunci, în paralel cu garantarea proprietăţii private obţinută cinstit;

3. Salariile bugetarilor, de la cea mai înaltă funcţie în sat şi până la cea mai mică, să fie corelate cu realizările economiei naţionale şi neoile minime asigurării unui trai decent, pentru că este revoltător ca unii să aibă salarii de zeci, chiar sute de milioanede lei pe lună, iar alţii să moară de foame, frig, arunacţi în stradă pentrui neplata întreţinerii sau să-şi pună capăt zilelor, uneori împreună cu copiii lor! La fel în ceea ce priveşte cuantumul pensiilor, cu excepţia celor ale foştilor activişti de partid şi de sat comunişti care, prin recalculare, nu trebuie să depăşească pensia medie pe ţară, ca să vadă şi ei cum terăiau cei pe care I-au chinuit!

4. În economie: este necesară existenţa celor trei sectoare: de stat, privat şi mixt, pentru a se stimula reciproc şi a proteja consumatorul de dictatul monopolurilor private (legale sau ilegale), prin intervenţia statului ; sectorul de stst este imperios necesar în ramurile de interes strategic-naţional: apărare, comunicaţii şi telecomunicaţii, bancar, minier. În situaţia grea în care se află astăzi economia naţională, satul ar trebui să se implice în relansarea economiei, aşa cum s-a întâmplat în trecut, în timpul marilor crize economice, inclusuv deschizînd şantiere de construcţii de interes naţional, pentru absorbirea forţei de muncă aflată în şomaj cronic;

5. În sănătate, în asigurări sociale învăţământ, cercetare, cultură, este necesară menţinerea sectorului de stat din aceleaşi considerente;

Pe plan politic trebuie garantată libertatea de expresie, de afirmare, de asociere pentru toate orientările politice, cu excepţia celor care propagă dezmembrarea statului naţional unitar român şi/sau sunt în slujba unei puteri străine; procesul comunismului trebuie făcut fără patimă, pentru însănătoşirea morală a societăţii româneşti

6. Pe plan extern: este necesară promovarea politicii apărării statului şi a demnităţii naţionale prin: grija pentru soarta conaţionalilor din afara graniţelor, pentru a li se recunoaşte naţionalitatea şi drepturile corespunzătoare normelor europene; aderarea la NATO şi UE cu păstrarea independenţei, suveranităţii şi demnităţii naţionale, acceptând trimiterea trupelor române în afara graniţelor ţării numai în misiuni umanitare, pentru a nu fi folosite drept "carne de tun" în slujba marilor puteri hegemoniste şi de a feri poporul român de riposta forţelor fundamentaliste islamice cu care nu avem nimic de împărţit; armata română trebuie să se bazeze în continuare pe serviciul român obligatoriu pentru toţi bărbaţii, indiferent de naţionalitate şi religie, fiind superioară moral armatei de mercenari, "de profesie", prea costisitoare pentru societatea românească, şi care ar putea fi folosită împotriva poporului de către politicieni aventurieri, cum s-a mai întâmplat de-a lungul istoriei.

7. Pe plan moral: combaterea severă a corupţiei, hoţiei, tâlhăriei, omorurilor, homosexualităţii, prostituţiei; interzicerea suspendării arestului sau detenţiei pe "motive de boală", muncă obligatorie de către deţinuţii apţi fizic, pentru a nu transforma, ca în prezent, detenţie privativă de libertate în "pension de domnişoare" pe cheltuiala societăţii terorizate tocmai de infractorii deţinuţi.

Dacă poporul român va urma drumul propus de Partidul "Pentru Patrie", calvarul pe care el îl trăieşte astăzi va lua cu siguranţă sfârşit, întărit în convingerea că "Patria se cheamă poporul, nu tagama jefuitorilor!" cum spunea Tudor Vladimirescu, unul dintre martirii Neamului nostru.

4 martie 2004

ROŞIA MONTANĂ

înainte de Apocalips

"Minciuna stă cu regele la masă şi Dreptatea umblă cu capul spart"

Rugăm pe toţi cititorii şi simpatizanţii noştri să nu stea cu mâinile încrucişate!

Dezastrul de la Roşia Montană, distrugerea unor valori naturale şi a unor vestigii istorice unice în Europa, decimarea unei comune şi a întregii zone cu viaţa şi oamenii ei, secătuirea tezaurului României, cu acordul, cu sprijinul şi în interesul buzunarelor "celor de sus" este una dintre cele mai umilitoare palme date istoriei trecute, prezente şi viitoare de cei al căror Dumnezeu este banul!

Dumnezeu lasă această naţie să sufere, dar şi pentru propriile ei greşeli! Pentru că indiferenţa şi ignoranţa sunt bolile cele mai grave ale societăţii româneşti de astăzi.

Cum putem oare să citim liniştiţi şi plictisiţi un ziar care titrează cu litere de-o şchioapă: "Aurul Apusenilor exploatat în siguranţă"?! Cum putem înghiţi indiferenţi minciunile pe care ni le serveşte pe arginţi graşi o presă aservită aceluiaşi zeu al banului căruia îi datorăm dezastrul ţării?! Putem. Pentru că nu ştim(şi de ce nu ştim?), pentru că nu vrem să ştim că la Roşia Montană de şapte ani se poartă un război. De către un investitor care a lăsat în urmă multe spectre ale morţii împotriva tezaurului românesc: istorie, aur, oameni şi viaţă. Oamenii aceştia, supuşi uneia dintre cele mai cumplite terori psihice, şantajului ordinar, apără cu chiar preţul vieţii lor avuţia naţională. Care mai mult decât aurul – din a cărui exploatare statul român nu câştigă mai nimic, în schimb ţara îşi pierde definitiv resursele – înseamnă zestrea noastră spirituală, demnitatea de cei mai vechi locuitori ai Europei. Europă care, iarăşi spre ruşinea noastră, e mult mai aproape şi mai activă în susţinerea cauzei moţilor decât noi, teoretic urmaşi ai lui Iancu şi Horea!

Ştim prea bine că acest genocid este avizat şi susţinut de "aleşii noştri" care odată "ajunşi pe vârful piramidei nu mai vor decât să se îmbogăţească". Şi care, cu mâinile pătate de aur şi sânge, nu se mai pot împiedica de "nişte vechituri" (Dan Ioan Popescu), sau care, cu un academic oftat se supun "inexorrabilelor rrigori contemporrane". Şi care trimit pe "teren" echipe de "vechi specialişti", cu solidă "cultură folclorică" de unde ştiu că: "pentru bani, şi ursul gioacă", iar rezultatele cercetării lor, pliante lucioase şi articole fade, sunt argumente pentru distrugerea patrimoniului naţional.Ca să

nu mai vorbim de cei care pozează electoral în apărători pentru a face cu mâna semn pe la spate oamenilor lui : "vedeţi-vă liniştiţi de treabă"!

#

La Roşia Montană moţii adevăraţi sunt pe poziţii şi singura lor teamă e că, oameni fiind, la un moment dat nu vor putea rezista acestei politici satanice a exploatatorului, acestui război care se desfăşoară cu neruşinare sub ochii întregii Europe. La Roşia Montană singura lege care domneşte este cea a banului. Şi sub această lege oarbă comunitatea străveche a moţilor se clatină. Vrăjiţi ca de aurul comorilor, Dar fără să ţină seama de legende, mulţi s-au lepădat. Preţul acesta i-a dus pe unii, pe urmele lui Iuda, în spitalele de psihiatrie. Pentru că nu s-au mai putut adapta nicăieri, pentru că au fost priviţi oriunde ca nişte vânzători, iar cale de întoarcere nu mai este... Copii tânjind după confort şi "frumuseţe străină" şi-au silit părinţii să-şi vândă casele... Oameni care nu-şi mai vorbesc, de teamă să nu fie văzuţi de spionii plătiţi ai "investitorului" şi să le dea copilul afară din slujbă... Case de patrimoniu, multe cumpărate, ale căror imagini le putem vedea pe materialele luxoase realizate de onor. Ministerul Culturii, zac într-o paragină sinistră...

Iar Dreptatea moţilor umblă cu capul spart, pentru că se loveşte de acest "sus" care este "josul" guvernanţilor ghiftuiţi cu aur, întors spre un neam care "cerşeşte din poartă în poartă" şi care abia de-şi mai poate aduce aminte de Crăişorul munţilor ce stau să cadă şi de oamenii ce şi-a pus zălog mântuirea pentru salvarea moţilor.

#

Putem să tolerăm toate acestea. Putem să trecem indiferenţi, răsfoind un ziar în căutare de ştiri mai senzaţionale şi bârfe.

Pentru că cei mai mulţi români trăiesc în sărăcie şi într-o continuă disperare.

Pentru că ne lipseşte educaţia naţională şi creştină.

Pentru că nu avem cultură politică.

Pentru că majoritatea tinerilor vânează o slujbă mai bună (= bani mai mulţi, muncă mai puţină şi o viaţă de plăceri). Iară şi mai mulţi bat drumurile străinătăţii ca să câştige o pâine, graţie "progreselor" făcute de aleşii noştri!

Lăsîndu-i la o parte pe aceştia, care nu ştiu, nu pot sau nu vor să ştie, mai rămâne o mână de români conştienţi că tragedia fraţilor vânduţi de la Roşia Montană este însăşi tragedia neamului românesc răstignit de atâtea ori!

Care se vor uni, ştiind că Dumnezeu este cu ei şi vor şti ce au de făcut!

Mulţumim domnului ***Eugen Cornea****, vicepreşedintele Asociaţiei "ALBURNUS MAIOR" şi îl rugăm să-şi amintească mereu că Dumnezeu e deasupra şi că peste toate "rămân acestea trei: credinţa, nădejdea şi dragostea".*

<u>REDACŢIA</u>

Prim-redactor de onoare: Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ
Prim-redactor: Florin DOBRESCU
Redactor adjunct: Ioana MAZILU
Colegiul de redacţie:
Petre AGHINII, Mihai DERDENA, Bogdan GECZO, Sile IORDACHE, Adrian LUPESCU, Cătălin MAGHIAR, Mihai MOISĂ, Manuela şi Dan STĂNESCU, Ion ŞTEFAN, Adrian VELEA
Tiparul: *ELISAVAROS*
Corespondenţa:
Bucureşti, str. Veseliei nr. 21, sector 5 (cu menţiunea "pentru Mihai Mazilu"), tel. 021.424.15.50; 0722.749.249

ISSN: 1583 - 1736